

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκχρηματικῆς ΙΟΥΔΙΟΥ ΣΑΝΑΔ. Μετάφρασις ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ]

[Συνέχεια ὅδε σελ. 113.]

Ὁ Στέφανος βλέπων ὅτι τὰ παιδιά τοῦ χωρίου ἐπέεραζον καὶ ἐβαταίνον τὸν δυστυχῆ κωφάλαλον μὲ μεγάλην ἀσπλαγγίαν καὶ βαρβαρότητα, ἔλυπεῖτο πολὺ, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ νοήσῃ τί εὐχαρίστησις εἶνε νὰ πειράξῃ τις ἄνθρωπον δυστυχῆ. Ὅθεν πολλάκις τὸν εἶχε σώσῃ εἴτε διὰ τοῦ παραδείγματός του εἴτε διὰ τῶν παραλλήλων του. Ἐπήγγινε καὶ τὸν εὗρισκεν εἰς τὴν παραλίαν, καὶ ἠνυχαριστεῖτο νὰ τὸν βλέπῃ ὅταν ἐφάρευσεν. Ὁ Πιπιᾶς οὔτε δίκτυα εἶχεν οὔτε ἄλλο τίποτε, ἀλλὰ ἐφάρευσεν μόνον μὲ τὰς χεῖράς του. Ἦτο δὲ μία χαρὰ νὰ ἐβλέπετε τὸ κωφὸν καὶ εὐμορφὸν παιδίον εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ῥυπαροῦ τέρατος, νὰ χεροπηθᾷ καὶ νὰ φωνάζῃ ζήτω! καὶ νὰ χειροκροτῆ, ὁσάκις ὁ παράξενος ἄλιεὺς ἐρριπτεν εἰς τοὺς πόδας του τὰ θαλασσιναὶ τὰ ὅποια συνέλαμβανε μὲ τὰς χεῖράς του.

Ὁ Πιπιᾶς ἔβλεπε μὲ μεγάλην ἀπορίαν τὰς περιποιήσεις, τὰς ὁποίας ἐκοιμην εἰς αὐτόν ἢ κυρία Εἰρήνη καὶ ὁ υἱὸς της. Δὲν εἶχεν ὁ δυστυχῆς τόσο νουὸν ὥστε νὰ νοήσῃ κατὰ βίβλος τὴν εὐεργεσίαν. Ἀλλ' ὅμως ὁσάκις

διήρχετο ἔμπροσθεν τῆς θύρας τῆς κυρίας Εἰρήνης, πάντοτε ὕψωνε τὴν δεξιάν του χεῖρα καὶ ἔφερε τὸν δάκτυλον του εἰς τὸ στόμα του. Καὶ ὁσάκις πάλιν ἠεὐεργετίς του ἔλειπεν εἰς τὰ περίχῃ χωρὶς χάριν διασκέδασις τοῦ υἱοῦ της, καὶ ἡ οἴκῃ ἦτο κλειστή, ὁ Πιπιᾶς ἐτριγύριζεν ἔξω τῆς οἰκίας, καὶ ὡσφραίνετο

ὅπως ὁ σκύλος, ὡς νὰ ἤθελε νὰ καταλάβῃ ποῦ εἶνε οἱ εὐεργεταί του, διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ τοὺς εὕρῃ.

Ἰδοὺ ὁποῖος ἦτο ὁ Πιπιᾶς. Σᾶς τὸν περιέγραψεν μὲ ὄλην τὴν ἀκριβείαν. Ὁ νοῦς του ἐκοιμᾶτο καὶ τότε μόνον ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ὀλίγον μόνον ἐξυπνος, ὅταν ἔβλεπε τὸν πλησίον τοῦ δυστυχῆ. Ἐμῖσαι καὶ ἀπεστρέφετο τοὺς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων αὐτὸς ἦτο τὸ ὄνειδος, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐμῖσαι τὰ παιδιά, τῶν ὁποίων αὐτὸς ἦτο τὸ καίγιον καὶ ὁ μάρτυς!

Καὶ νὰ ἰδῆτε πῶς ἔρχονται καμμίαν φοράν τὰ πράγματα!.. Ἰσα ἴσα τὴν μαύρην ἐπέινην ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ γονεῖς ἐφυγον καὶ ἄφησαν τὰ παιδιά τῶν εἰς τὸ χωρίον μόνον, τὰ παιδιά τόσο τὸν ἐβασάνισαν τὸν δυστυχῆ Πιπιᾶν, ὅπου δὲν ἔχετε ἰδέαν!.. Ἐκείνο τὸ πρῶτὸ ὁ Στέφανος δὲν ἦτο μαζὶ τῶν νὰ τα ἐμποδίτῃ, καὶ δι' αὐτὸ του ἔκαμαν τοῦ Πιπιᾶ χίλια δύο μάρτυρια. Τὸν ἐκυνήγησαν, τὸν ἐλιθοβόλησαν, τὸν ἔδειραν καὶ τὸν ἐβασάνισαν τόσο, ὥστε θά του ἐφευγεν ὁ νοῦς του, ἂν εἶχε νουὸν ὁ δυστυχῆς. Κατὰ τοσούτος, γεμᾶτος αἵματα

• ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ ΕΙΝΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ, ΠΙΠΙΑ! • (Σελ. 131)

καὶ χρώματα, ἔτρεχε χωρὶς καὶ αὐτὸς νὰ εἰσέρῃ ποῦ νὰ ὑπάγῃ γὰ κρυφθῆ, καὶ νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τῆς χεῖρας τῶν σκληρῶν καὶ ἀσπλαγγχῶν παιδιῶν.

Μετὰ πολλὰ, κατώρθωσε νὰ τοὺς εὕρῃ, καὶ ἐπῆγε καὶ ἐκρύβθη εἰς τινὰ βράχον, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἶδε μὲ ὄλην τοῦ τὴν ἡσυχίαν τὸ λαμπρότατον θέαμα, τὸ

ΙΓ'

ΑΠΕΛΠΙΣΜΟΣ

ὅποιον ἠδύνατό ποτε νὰ ἴδῃ, καὶ ἐπαρηγορήθη ἡ ψυχὴ του... Εἶδε τὸ ἀκάτιον ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ λιμένος, καὶ τοὺς μικροὺς δημίους του παρκαυρομένους εἰς τὸν ἄχνη Ὠκεανόν.

Καταλαμβάνετε τώρα πόσον ἐτρόμαξεν ὄλον τὸ χωρίον, ὅταν ἤκουσαν οἱ χωρικοὶ τὸν Πιπιῶν νὰ γελά μετ' ὅσον ὄρεξιν καὶ χαρὰν. Καὶ εἶπομεν ὅτι, ὁσάκις ὁ κωφάλαος ἐγέλα, ἦτο κακὸν σημεῖον, καὶ προμῆνυμα καταστροφῆς καὶ συμφορᾶς μεγάλης.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο ἐξάστερος, ἡ θάλασσα ἴαδι. Δὲν ἐφαίνετο λοιπὸν κίνδυνος, οὐδὲ καταστροφή οὐδεμίαν.

Καὶ ὁμοῦ ὁ Πιπιῶς ἐγέλασε!

Τί νὰ εἶνε!

« Τὰ παιδιὰ κατὶ θά ἐπαθν, χωρὶς ἄλλο! » Εἶπον μέσα των οἱ χωρικοὶ. Ἀλλὰ δὲν ἐτέλησαν νὰ τοῦ ἐκστερίσουν.

Ἐν τούτοις ἦλθον οἱ ἀπεσταλμένοι, καὶ εἶπον ὅτι τὰ παιδιὰ δὲν εὐρέθησαν πουθενά.

Μία μόνη ἐλπίς ἔμεινε πλέον καὶ ἐν καταφύγιον, νὰ ἐρευνήσουν τοὺς βράχους ὅλης τῆς παραλίας, μήπως καὶ εὐρουν τὰ δυστυχῆ παιδιὰ.

Ἐξεκίνησαν λοιπὸν μετὰ δάδας εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ἤρχισαν τὰς ἐρευνάστων. Ἀλλά πρᾶγμα παράδοξον!

Εἰς κανενὸς τὸν νοῦν δὲν ἦλθεν ἡ ἀπερίσκεψία των παιδιῶν, ὅτι ἦλθον εἰς ἀκάτιον καὶ ἐξῆλθον ἐκ τοῦ λιμένος ἀνευ ὁδηγοῦ.

Ἐν ᾧ δὲ ἀνεζήτουν ἐν τῷ μέσῳ των βράχων, φωτίζονται μετὰ τὸ φῶς των δάδων οἱ ὅποιοι ἐκάκιζον, διακρίναν τὸν Πιπιῶν ὄρθιον ἐπὶ τινος βράχου. Ὁ Πιπιῶς ἐδείκνυε τὸ πέλαιος διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς του, ὡς νὰ εἶλεγε πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἦσαν τὰ παιδιὰ, ὅτι ἂν θέλουν νὰ τα εὐρουν, πρέπει νὰ ὑπάγουν πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Ἐκπληκτοὶ πάντες ἀνεφώνησαν καὶ ἔτρεξαν πρὸς τὴν προκυμαίναν. Μετροῦν τὰ ἀκάτια τὰ ὅποια εἶχον μείνη εἰς τὸν λιμέναν, καὶ βλέπουν ὅτι λείπει ἐν τῷ ἀκάτιον τοῦ Κορπιῶ.

Λοιπὸν τὰ παιδιὰ ἦσαν εἰς τὸ πέλαιος!

Συμφορὰ!

« Εἶδε τὸ ἀκάτιον ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ λιμένος... »

Ἀνθρώπου γλῶσσα δὲν δύναται νὰ ἐξιτορήσῃ τί ἔγινε τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τί ταραχὴ καὶ σύγχυσις, παραφορὰ καὶ ἀπελπισμὸς ἀπερίγραπτος, βλασφημίαι, κατάραι καὶ κακόν.

Πᾶσαι αἱ μητέρες, ὡς λύκαιναι αἱ ὅποια ἔχασαν τὰ μικρὰ των, ὤρμησαν εἰς τοὺς βράχους ἀγρίως ὠρῶμεναι. « Ἐτρεχον ἀσκόπως, χωρὶς καὶ αὐτὰ νὰ εἰξεύρουν ποῦ τρέχουν, ἐτίλλον τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς των καὶ ἐατηθοκοπούντο. Καὶ πότε μὲν ἐξηγημέναι καὶ ἀφρίζουσαι κατηρώδον τὰ ἀπερίσκεπτα παιδιὰ των, καὶ ἐφώναζον « ἄς τα πάρῃ ὁ ἄγιος Ὠκεανὸς, τέτοια παιδιὰ τί τα θέλομεν! » πότε δὲ καταβεβλη-

μέναι καὶ κλαίουσαι παρεκάλουν τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας των ἀγαπητῶν τέκνων των, καὶ ἐκατ' ὅπου πρὸ μικροῦ ἐκόχλαζεν ἡ ὀργὴ καὶ ἡ ὕβρις, μετὰ μίαν στιγμὴν ἐθέρμαινε τὰς καρδίας των ἡ μητρικὴ στοργὴ καὶ ἀγάπη, καὶ τότε ἔλεγον αἱ τάλαιναι μητέρες: « Σιώσέ τα, Θεέ μου, καὶ φέρε τα σῆα καὶ ἀβλαβῆ ». Μετ-

ὀλίγην ὥραν πάλιν ἤρχισαν νὰ καταρῶνται τὰ κύματα καὶ τὴν θάλασσα, καὶ ἐφώναζον: « Κακὴ θάλασσα, δὲν ἐχόρτασες ἀκόμη! Δὲν σε ἐφθασε ὅπου ἔκαμες τόσας γυναῖκας γήρας, ἀλλὰ θέλεις τώρα νὰ μὰς κλέψῃς καὶ τὰ τέκνα μας! »

Ὅλον τὸ χωρίον ἦτο ἄνω κάτω. Εἶχον ἀνάψῃ μεγάλας πυρὰς κατ' ὅλην τὴν ἐκτασιν τῆς ἀκτῆς, καὶ ἀπὸ τὴν λάμψιν των φλογῶν ἐκοκκίνιζεν ἡ μαύρη θάλασσα ὡς νὰ ἦτο αἷμα. Τὰ περίεξ χωρὶς ἔμαθον τὴν συμφορὰν, καὶ μετὰ πολλῆς προθυμίας συνέρρευον εἰς τὸ χωρίον τῶσαν πληθὺς ἀνθρώπων, ὡστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τοὺς χωρῆσῃ. Πάντα τὰ χωρὶς ἔστειλαν τὰ ἀκάτια των, καὶ ἄλλα μὲν ἐξέπλευσαν εἰς τὸ πέλαιος, ἄλλα δὲ παρέπλεον εἰς τὰς ἀκτὰς ἴσως ἀνακαλύψουσι τίποτε.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ταραχῆς καὶ τοῦ μεγάλου κακοῦ τὰ κύματα ἐρρίψαν ἔξω εἰς τὴν ἕρῃαν μίαν

κόπην. Τὴν κρατηροῦν πάντες μετὰ πολλῆς προσοχῆς, καὶ ἀνακαλύπτουν ὅτι εἶνε τοῦ ἀκατίου τὸ ὅποιον ἔλειπε. Συμφορὰ! τὸ ἀκάτιον θὰ κατεποντίσθῃ καὶ τὰ παιδιὰ θὰ ἐπνίγησαν! Καὶ ἤκούοντο πλέον, ὡς συναλλία πένθος: οἱ στεναγμοὶ καὶ οἱ θρήνοι των γυναικῶν, καὶ των κυμάτων ἡ ταραχὴ καὶ τοῦ Πιπιῶ εἰς ὁρεῖς καρχασιμοὶ χάρχαρχαρ! χάρχαρχαρ!

Ἡ δὲ κυρία Εἰρήνη τί ἔκαμνε;

Ἄ! ἡ τάλαινα μήτηρ! καὶ αὐτὴ δὲν εἰξευρε τί κάμνει! Παρακάλει τὸν Ὠκεανὸν μετὰ φωτῆς γλυκυτάτης, ὡς νὰ ἐφοδεῖτο μήπως τὸν δυσαρεστήσῃ καὶ τὸν παρρηγίσῃ.

Καὶ ἔκλαιε καὶ ἔλεγε:

« ὦ κύματά μου, κύματα! Ποῦ εἶνε, φέρετέ μου το, ποῦ εἶνε τὸ παιδί μου! Ἄγρια νύξ, λυπήσου με καὶ δὸς μου τὸ παιδί μου! ὦ ἄγγελοι, ἀπλώσατε τὰς πτέρυγάς σας τὰς χρυσαῖς ἐπάνω ἔς τὸ παιδί μου! Πανηγία μου, τὸ παιδί μου! »

Εἰς δὲ τὰς γυναῖκας ἔλεγε καὶ ἔκλαιεν:

« Ἦτο τὸ τελευταῖόν μου, τὸ εἶχα μονάκριβον! Εἶμαι χαροκαῖμένη! Εἶχα καὶ δύο ἄλλα, μὰ τα ἔχασα, καὶ αὐτὸ μόνον μου ἔμεινε. Εἶχα ἀποκοιμηθῆ καὶ μου ἔφυγε κρυφά. Δὲν εἰξεύρω πῶς ἔγινε αὐτό. Εἶνε μικρὸ μικρὸ καὶ θά μου κρῶνῃ, φορεῖ τὰ κλοκκιρινά του. »

Εἰς τοὺς ἐργάτας των ἀλυσκῶν ἔλεγε καὶ ἔκλαιε:

« Σῶσέ το εἶχα δῶσῃ. Ἐξῆ μαζί σας καθ' ἡμέραν. Μεταξὺ σας εὐρέθη τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὕγιαν. Ὅλοι σας τὸν ἀγαποῦσατε τὸν Στεφανάκη σας. »

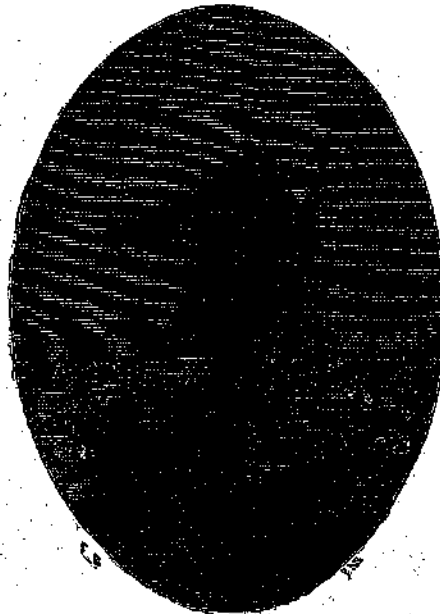
Καὶ πάντες ἔκλαιον, καὶ αἱ μητέρες τὴν ἔβλεπον καὶ τὴν ἐλυποῦντο.

Ἦτο σχεδὸν παραφρων ἐκ τῆς λύπης, καὶ ἐπλάγτο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡς σκιά.

Ἄφηνς βλέπει ἐμπρὸς τῆς τῶν Πιπιῶν, ὁ ὅποιος ἐτριγυρίζε μόνος του παραμέρα, καὶ εὐφραίνεται βλέπων τὴν κοινὴν συμφορὰν. Ἡ τάλαινα μήτηρ ὡς τὸν εἶδεν, ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ πρὸς αὐτόν, ὡς νὰ ἦτο δυνατόν νὰ τὴν ἀκοῦσῃ καὶ νὰ τὴν νοήσῃ ὁ δυστυχῆς κωφάλαος.

« Τὸ ἔμαθες, Πιπιῶ, τὸ ἔμαθες;... Ὁ Στέφανός μου... τὸ εὐμορφον ἐκεῖνο παιδάκι ὅπου το ἀπαντοῦσεσ; συγγὰ κάτω ἔς τὸν γυαλόν... μετὰ τὰ εὐ-

μορφα ματάκια, τὰ γυαλὰ ματάκια... ὅπου ἔτρεχε μπροστά σου ἀπὸ μακρὰν καθὼς σε ἐβλεπε;... τὸν σύντροφόν σου ἔς τὸ ψέρεμα; Τὸ παιδί μου εἶνε εἰς τὴν θάλασσαν! ἔφυγε μαζί μετὰ τὰ ἄλλα παιδιὰ! εἶνε μαζί των ἔς τὴν βάρκα! Πάει τὸ παιδί μου, Πιπιῶ!... δὲν ἔχω πλέον παιδί! Τρέξε νὰ τον εὐρῃς, Πιπιῶ μου, τρέξε νὰ μου τον φέρῃς τὸν Στεφάνόν μου. Εἶνε ψυχὸς, καὶ θὰ κρῶνῃ τὸ παιδί μου! Δὲν αἰσθάνεσαι τὴν νύκτα πόσον εἶνε ψυχρὰ; Νά, λάβε τὸ σάλι μου νὰ τον τυλίξῃς νὰ μὴ κρῶνῃ. Πήγαινε, Πιπιῶ μου, πήγαινε! Καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ ὅπως πάντοτε, καὶ θὰ σε προσέχω καὶ θὰ σε περιποιούμαι. »

Καὶ ἤπλωσε τὰς χεῖράς τῆς πρὸς τὸν κωφάλαον μετὰ τὸν παρακλητηκόν.

Ὁ Πιπιῶς ἐκύτταξε τὴν θάλασσαν καὶ ἤρχισε νὰ γελά.

Ἐκεῖνη ἔκλαιε καὶ αὐτὸς ἐγέλα: Χάρχαρχαρ!

« Μὰ δὲν καταλαμβάνετε τί σου λέγω, Πιπιῶ; ἀνεφώνησεν ἔξω φρονῶν ἡ τάλαινα μήτηρ, καὶ τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τὸ κατεσχιμμένον φέρεμά του. Σοῦ λέγω ὅτι εἶνε μετὰ τὴν βάρκαν! καὶ ἔφυγε μαζί μετὰ τὰ ἄλλα παιδιὰ! καὶ ἐπῆγαν ἔς τὴν θάλασσαν! Ὁ Στέφανος, ἀκούεις, ὁ υἱός μου, τὸ παιδί μου! Ποτέ του δὲν σ' ἐπείραζε! μάλιστα αὐτὸς δὲν ἄφινε τὰ ἄλλα παιδιὰ νὰ σε πειράζουσαν καὶ νὰ σε βλασφήμουσαν! Σε ἔδοθηε πάντοτε, πάντοτε σε ἀγαποῦσε! Τὸν εἶχα συνθήσῃ

« Ὁ Πιπιῶς εὐεβήκνυε τὸ πέλαιος » (Σελ. 130)

νὰ μὴ φοβῆται τὸ ἀσχημὸν πρόσωπόν σου! Μὰ τί γελάς, ἄθλιε; Τί γελάς; Ἐγέλασεν ἐκεῖνος, ὅταν ἦλθες μετὰ τὸ δάκτυλόν σου κατακουλισμένον; Ἐγέλα ἐκεῖνος ὅταν τὰ ἄλλα παιδιὰ σε ἐπετροβολοῦσαν; Τὸ πουλάκι μου! τί χαρὰν εἶχε ὅταν ἔρριπτεν εἰς τὸ ταγάρι σου τὸ μισά του φαγητόν! Μὰ τί γελάς, ἄθλιε! Κρημνίσου ἀπ' ἐμπρὸς μου, τέρας, κρημνίσου! Ἡ ψυχὴ σου εἶνε ἀσχημότερα ἀπὸ τὴν σφῖν σου. »

Ἡ συγκίνησις καὶ ἡ λύπη τὴν κατέβηκε, καὶ ἡ παραφορὰ καὶ ἡ ὀργὴ τῆς ἐξεθύμωσαν εἰς ποταμὸν δακρῶν.

Ὁ Πιπιῶς δὲν ἐγέλα πλέον.

Ἰστατο ἀκίνητος καὶ ἐβλεπε τὴν κυρίαν Εἰρήνην καὶ ἔπειτα τὴν θάλασσαν, ἔπειτα τὴν θάλασσαν καὶ πάλιν τὴν κυρίαν Εἰρήνην, καὶ περιετύλιγεν εἰς τὴν χεῖρά του τὸ σάλι τὸ ὅποιον εἶχε δῶσῃ εἰς αὐτόν ἡ κυρία Εἰρήνη.

ΙΖ'

ΑΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

Αἱ ὄραι παρήρχοντο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ φόβου καὶ τοῦ τρόμου. Ψυχὴ δὲν εἶχε μείνη εἰς τὸ χωρίον. Αἱ θύραι ἦσαν ὀρθάνοικοι, καὶ οἱ οἰκίσκοι ἔρημοι. Οἱ κάτοικοι πάντες εἶχον καταβῆ· εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἦσαν διεσκορπισμένοι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Οἱ φανοὶ

τῶν πλοιαρίων ἔλαμπον εἰς τὸ πέλαγος καὶ πότε μὲν ἐπλησίαζον, πότε δὲ ἀπεμακρύνοντο καὶ διεσταυροῦντο κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις. Αἱ μητέρες ἀφ' οὐ ἔφραζεν ὁ λαιμὸς τῶν καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἔγινε βραγχῆν ἕνεκα τῶν μεγάλων καὶ δυνατῶν κραυγῶν, ἔκλαιον σιγὰ σιγὰ. Οἱ δὲ κάτοικοι ἐκίθητο τριγύρω εἰς τὰς πυρὰς καὶ ἔλεγαν ἕκαστος τὴν γνώμην του περὶ τοῦ δυστυχήματος.

Τὸ χωρίον δὲν εἶχεν ἐκκλησίαν. Ὁ ἐφημέριος τοῦ γειτονικοῦ χωρίου, γέρον σεβάσμιος, ἦλθε καὶ ἡ παρουσία του ἐπαρηγόρησε καὶ ἔδωκε δύναμιν εἰς τοὺς ἀπηλπισμένους. Ὁ ἱερεὺς παρακάλεσε τὴν κυρίαν Εἰρήνην νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν της νὰ ἡσυχάσῃ ὀλίγον. Ἐπέστη ἡ δυστυχὴς μήτηρ καὶ τὴν ἔφεραν

εἰς τὴν οἰκίαν ἀλλὰ καθὼς εἶδε τὴν μικρὰν κλίνην τοῦ τέκνου της, καὶ τὴν εἶδε ψυχρὰν καὶ ἔρημον, εὐθὺς ἐξῆλθε καὶ κατέβη πάλιν κάτω εἰς τὸν αἰγιαλόν, ὅπου ἦσαν καὶ αἱ ἄλλαι γυναῖκες, αἱ μητέρες τῶν συντρόφων τοῦ υἱοῦ της.

Ἦτο πολὺ συγκινητικὸν νὰ ἐβλέπετε τὰς μητέρας πῶς τὴν εἶχον περικυκλώσῃ καὶ προσεπάθουν νὰ παρηγορήσῃ τὴν κυρίαν Εἰρήνην:

« Ἀχ! καλὴ κυρία! ἔλεος εἴλασθε νὰ μας κλαίῃ

κανεῖς, ἀλλὰ τοῦ λόγου σου εἶσαι νὰ σε κλαίῃ κανεῖς περισσότερα ἀπὸ μᾶς. Νὰ μας εὖρη ἐμᾶς τέτοιο κακό, εἶνε τῆς τύχης μας, γιατί αὐτὴ εἶνε ἡ ζωὴ μας!

Ἡ θάλασσα εἶνε τὸ ψωμὶ μας, ἡ θάλασσα εἶνε καὶ τὸ μὴνιμά μας. Γιὰ τὴ θάλασσα ἀνασταίνομε τὰ παιδιὰ μας καὶ σήμερ' αὐριο μᾶς τα παίρνει. Ἐμεῖς εἰμαστε συνηθισμένες νὰ βλέπωμε τὰ σπλάγνα μας νὰ φεύγουν καὶ νὰ μας ἀφίνουν, καὶ μίαν στιγμὺλα

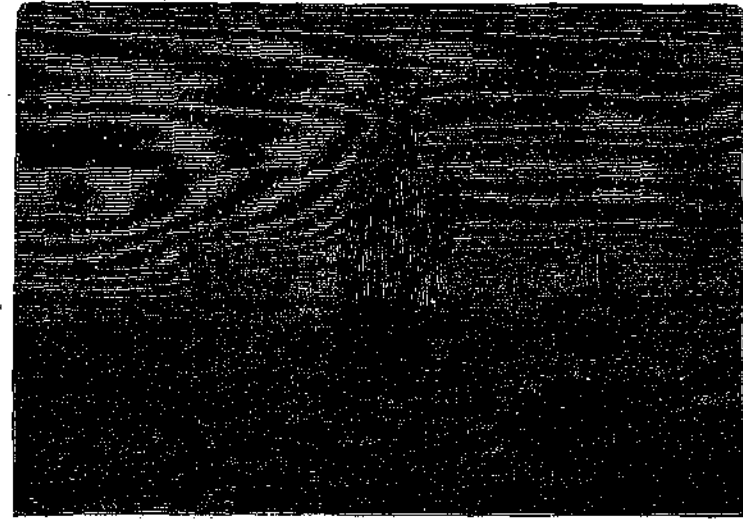
δὲν περνᾷ χωρὶς νὰ λαχταρᾷ ἡ καρδιά μας! Ἐμεῖς ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μάνας μας ἀρχίζομε τὰ βάσανά μας καὶ ἡ ζωὴ μας εἶνε βασανισμένη καὶ τὸ τέλος μας, εἶνε βεβαιωμένο! Μὰ σεῖς, κυρία μου, σεῖς! Τί ἀνάγκη εἴχατε νὰ φοβηθῆτε ἀπὸ τέτοια δυστυχία; Δὲν εἶδατε τὰ δέλφια σας, τὸν πατέρα σας, τὸν ἄνδρα σας νὰ πάη ἔς τὴν ξηγητιά, δὲν ἐπεράσατε χρόνις νὰ τρέμῃ καὶ νὰ λαχταρᾷ ἡ καρδιά σας, νὰ παρακαλῆτε γιὰ τὴ ζωὴ τους καὶ νὰ κίθεσθε νὰ τους περιμένετε ἔς τὸ κατώφλι τοῦ καλυθιοῦ σας! Τὸ ἀγγελούδι σας, ἔς τὸ κρεββάτακι του δὲν ἦτανε γιὰ τὴ θάλασσα καὶ τὰ γιὰ τὰ κύματα! Τὴ θάλασσα σεῖς τὴν εἴχατε γιὰ διασκέδασι. Ἄλλοίμονο! γιατί δὲν ἐμένεκατε ἐκεῖ ὅπου ἦσατε;

τί ἠθέλατε νάρθῃτε ἐδῶ; Ποῖος κακὸς ἄνεμος σᾶς ἔρριξ' ἐδῶ ἔς τὴν ἐρημίά μας; »

Οἱ δὲ ἄνδρες δὲν περιορίζοντο νὰ τὴν κλαίουν ὅπως αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ εἶτε ἐκ πεπονηθείσας εἶτε ἐξ ἀγαθότητος τῆς ψυχῆς των, προσεπάθουν νὰ τὴν παρηγορήσουν καὶ νὰ τὴν πείσουν ὅτι ἡ κατάστασις ὅσον καὶ ἂν ἦτο δεινὴ, δὲν ἦτο ὅμως καὶ ἀπελπιστικὴ, διότι τὸ κύμα δὲν ἦτο οὔτε τραχὺ οὔτε ἐξηγριωμένον. Ἡ δὲ κώπη, τὴν ὁποίαν εἶχον ῥίψῃ

« Ἀχ! καλὴ κυρία! ἔλεος εἴλασθε νὰ μας κλαίῃ κανεῖς. »

« Οἱ φανοὶ τῶν πλοιαρίων ἔλαμπον εἰς τὸ πέλαγος. » (Σελ. 132)

ἔξω εἰς τὴν ἄμμον τὰ κύματα, δὲν ἦτο καθόλου κακὸν προμήνυμα, καὶ τέλος πάντων τί σημαίνει ἂν τοὺς ἔφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖράς των μίαν κώπη ἴσα ἴσα καλλίτερα, διότι τὸ ἀκάτιον ἐκινδύνευεν ὀλιγώτερον ὅταν ἐκινεῖτο μόνον του, παρασυρόμενον ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ἢ ἂν ἐκυβερνᾶτο καὶ ὠδηγεῖτο ἀπὸ χεῖρας ἀδελφίους καὶ παιδικῶν. Δὲν εἶνε τρόπος νὰ μὴ τοὺς εἶδε κανέν ἐκ τῶν ἀλιευτικῶν πλοιαρίων τοῦ χωρίου, τὰ ὁποῖα ἦσαν διεσκορπισμένα ἔξω εἰς

τὸ πέλαγος. Ἐξ ἄπαντος οἱ γονεῖς θὰ συνήτησαν τὸ ἀκάτιον καὶ θὰ τα ἐπῆραν μαζί των τὰ παιδιὰ, καὶ μετ' ὀλίγην ὄραν θὰ ἔλθουν ὅλοι μαζί πατέρες καὶ παιδιὰ μίαν χαρὰ.

Ἀλλὰ καὶ ἡ τελευταία αὐτὴ ἐλπίς, ἡ μόνη ἡ ὁποία ὑπελείπετο, ἐμελλε καὶ αὐτὴ νὰ ἐξαφανισθῇ! Συμφορά! Τετέλεσται!

[* Ἐπεται συνέχεια]

ΜΑΡΜΑΡΑΣ, ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ, ΒΑΡΕΛΟΠΟΙΟΣ

Ἐκεῖ στὴν μάνδραν μέσα
Ὁ γέρον μαρμαρᾶς,
Τὸ μάρμαρον ἐμπρὸς του
Κτυπᾷ μετὰ χαρᾶς
Κτυπᾷ τὸ ἄσπρον μάρμαρον
Κτυπᾷ, κτυπᾷ, κτυπᾷ
Τίγκ, τίγκ, τίγκ, τίγκ!

Εἰς τὸ μικρὸ σπητάκι
Δὲν κάθεται ἀργός.
Σηκώνει τὸ σφυρὶ του
Κτυπᾷ σιδηρουργός,
Τὸ πυρωμένον σιδηρον
Κτυπᾷ, κτυπᾷ, κτυπᾷ.
Πίγκ, πάγκ, πίγκ, πάγκ!

Ἰθρόνου, κοπιάζουν
Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ
Καὶ τὰ βαρέλια δένουν
Στὸ ἔργον τακτικοί.
Κρατοῦν στὸ χεῖρι κόπανο
Κτυποῦν, κτυποῦν, κτυποῦν
Πούμ, πούμ, πούμ, πούμ!

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ο μικρός Αντωνάκης μίαν ημέραν ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ στρατιώτης. Τὸ παιγνίδιον αὐτὸ τοῦ ἀρέσει περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα, διὰ τοῦτό το παίζει μὲ ὄλην τὴν καρδίαν καὶ ὅσον εἰμπορεῖ συχνότερα.

Τὴν ἡμέραν ὁμοῦ ἐκείνην δὲν ἠὺχαριστεῖτο νὰ κάμῃ μόνον γυμνάσια ἢ νὰ κτυπᾷ τὸ τύμπανον, ἀλλ' ἤθελε νὰ κάμῃ καὶ μάχην καὶ νὰ παλεμήσῃ μὲ τοὺς ἐχθρούς.

Ἐκάμε λοιπὸν ὅλας τὰς προετοιμασίας. Εἶπεν εἰς τὴν μητέρα του καὶ του, κατεσκευάσεν ἕνα χάρτινον πῖλον, ἔπειτα δὲ ἐπῆγε καὶ ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ ἐρμάριον τῶν παιγνιδίων του ὅλα ὅσα εἶχεν ἐκεῖ μέσα: ἐπῆρεν ἕν τύμπανον καὶ τὸ ἐκρέμασεν ἔμπρὸς του, ἕνα τουφεκάκι ξύλινον καὶ τὸ ἐκράτει μὲ τὸ δεξιὸ χέρι καὶ ἕνα τενεκεδένιο σπαθὶ τὸ ὅποιον ἐκράτει μὲ τὸ ἀριστερόν του χέρι.

Κανεὶς βέβαια δὲν θὰ εἶδε ποτὲ τοῦ στρατιώτην καλλιτέρα ἄρματωμένον, ὁ Αντωνάκης μάλιστα ἀπὸ τὰ πολλὰ του ἄρματα δὲν εἰμπορεῖ νὰ κινήθῃ ὅπως ἤθελε.

Ὁ Αντωνάκης ἐβγήκεν ἔξω εἰς τὸν δρόμον.

Ἐπειδὴ δὲν εἶχε μικροὺς

φίλους διὰ νὰ παίξῃ μαζί των, ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ μόνος του τὸ στράτευμά του.

Καὶ πρῶτον μὲν ἦτο στρατηγός, ἔπειτα τυμπανιστής, καὶ τέλος στρατιώτης. Μὲ τὸ σπαθὶ του διέτασσε, μὲ τὸ τουφεκί ἐκάμνεν ὅλα τὰ γυμνάσια τοῦ στρατιώτου καὶ μὲ τὸ τύμπανον ἐκτύπα τὴν ἐφοδὸν, ἀλλὰ διὰ νὰ κτυπᾷ τὸ τύμπανον ἔπρεπε νὰ ἐξάπαντος ὁ στρα-

τηγός καὶ ὁ στρατιώτης νὰ ἀφήσουν τὰ ὄπλα των.

Ὁ στρατηγός Αντωνάκης δὲν εἴξευρεν ἀπὸ ποῖον δρόμον ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ τὸ στράτευμά του. Ἐπὶ τέλος, ἀφοῦ ἐσκέφθη καλά, ἀπεφάσισε νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸ ἀγροκήπιον ἐκεῖ, ἔλεγε, εἶνε οἱ ἐχθροὶ καὶ με περιμένουν νὰ τοὺς νικήσω.

Ἐμπρὸς, μάρς! ἐφώναζεν ὁ στρατηγός καὶ ἐκινουσε τὸ σπαθὶ του. Ὁ στρατιώτης ἔβαλεν ἀμέσως τὸ τουφεκί ἐπ' ὤμου, ὁ τυμπανιστής ἐκτύπα τὸ τύμπανον, ἂν καὶ τὸν ἐστενοχῶρει ὅλος ἐκεῖνος ὁ ὄπλισμός του, καὶ τὸ στράτευμα τέλος ἐξεκίνησε.

Ὁ Αντωνάκης ἐβάδιζε μὲ βῆμα ταχύ, διότι ἤθελε νὰ προφθάσῃ τὸν ἐχθρόν, ἀλλὰ ποῦ ἦτο ὁ ἐχθρός; οὔτε ὁ ἴδιος δὲν το εἴξευρε, ἀλλὰ τὸν ἐζήτησε παντοῦ νὰ τὸν εὑρῇ.

Ἐξαφνα παρετήρησεν ἕνα μωσχαρακί που ἐτριγυρνοῦσε γύρω εἰς τὸ ἀγροκήπιον, καὶ ἐζήτησε τὴν μητέρα του.

— Νά, ὁ ἐχθρός, εἶπε. Καὶ ἀμέσως ὁ τυμπανιστής κτυπᾷ τὸ τύμπανον, ὁ στρατηγός διατάσσει ἐφοδὸν καὶ τὸ στράτευμα ὄρμῃ ἐπάνω εἰς τὸν φοβερόν αὐτὸν ἐχθρόν.

ἦτο τρομερόν γὰ βλέπῃ κανεὶς τὴν ἐφοδὸν ἐκείνην, ἀλλὰ πρὸ πάντων νὰ τὴν ἀκούῃ, διότι ἦτο ἰκάνῃ νὰ ξεκωφάνῃ τὸν κόσμον μὲ τὸν κρότον τῆς.

Τὸ δυστυχὲς μωσχαρακί τὸ ἐστριψεν ἀμέσως, διότι δὲν ἦτο πολὺ συνειθισμένον εἰς τοιοῦτον θόρυβον.

Ὁ Αντωνάκης το ἐκυνήγησεν ὀλίγον ὄχι τόσο διὰ νὰ φθάσῃ τὸ μωσχαρακί, τὸ ὁποῖόν τὸν ἐφόβιζεν ὅσον το εἰμίωμεν, ἀλλὰ διὰ νὰ κάμῃ ὅπως οἱ νικηταὶ οἱ ὅποιοι πέρνουν ἀπ' ὀπίσω τὸν ἐχθρόν ὅταν φεύγῃ.

Μετὰ τὸ λαμπρὸν αὐτὸ ἀνδραγάθημα ὁ Αντωνάκης ἐπέστρεψεν ὀπίσω πρὸς τὰ κάγκελα τοῦ κήπου. Ἐκεῖ, ἀποταθεὶς εἰς τὸ στράτευμά του, δηλαδὴ εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ὁ στρατηγός ἐφώναζε: «Στρατιῶται, ἐνίκησαμεν ὅλους τοὺς ἐχθρούς! καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος καὶ σας ἀξίζει τὸ παράσημον τῆς ἀνδρείας. Ἐγὼ θὰ γίνω βασιλεὺς».

Τὸ στράτευμα, ὅπως εὐκόλως το ἐννοεῖτε, παρεδέχθη προθύμως τὴν γνώμην τοῦ ἀρχηγοῦ του, καὶ διαμιᾶς ὁ στρατηγός Αντωνάκης ἐγένετο βασιλεὺς, καὶ ὠνομάσθη βασιλεὺς Αντωνάκης ὁ πρῶτος!

«Τώρα στρατιῶται, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, θὰ καθήσετε νὰ φάγωμεν διότι εἶνε ὥρα τοῦ γεύματος καὶ εἴμεθα κουρασμένοι ἀπὸ τὸν πόλεμον».

Ἀλλὰ εἰς τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἴσα ἴσα, ἐν ᾧ τὸ στράτευμα ἐπερνοῦσε κοντὰ ἀπὸ τὸ κοτέτσι ἑνα φοβερός ἐχθρός, μίαν χήνα, τὴν ὁποῖαν ὁ Αντωνάκης δὲν εἶδεν, ἐτέντωσε τὸν λαιμόν τῆς μέσα ἀπὸ τὰ κάγκελα καὶ ἐδάγκασε τὸν ἰσθμὸν ἡμῶν εἰς τὸ πόδι.

Ὁ βασιλεὺς Αντωνάκης ὁ πρῶτος ἤρχισε τὰς φωνὰς καὶ τὸ ἔβαλε εἰς τὰ πόδια διὰ τὸ σπῆτι του.

Μοῦ εἶπαν μάλιστα ὅτι εἰς τὴν φυγὴν ἐκείνην τὸ σπαθὶ του, τὸ τουφεκί του, καὶ τὸ τύμπανόν του ἔπεσαν χάμου καὶ ὁ Αντωνάκης δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ τα πάρῃ.

Ἄν ἐβλέπατε τὸν Αντωνάκη νὰ τρέχῃ φοβισμένος σὰν τὸν λαγόν, δὲν θὰ ἐπιστεύατε ποτὲ ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔκαμε πρὸ ὀλίγου τὸ παληκάρι καὶ ἐκαμάρωνε καὶ ὅτι ἐνίκησεν ὅλους τοὺς ἐχθρούς!

Κύρ Αντωνάκη, μάθε ἄλλη φορὰ νὰ μὴν ὑπερηφανεύεσαι διὰ παληκαριά που δὲν ἔχεις!

Τ' ἀκοῦς, κουμπάρε;

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

— Παντελή, πού είσαι; Έλα 'δώ, έχω κάτι να σου ειπώ! Εφώναζεν η Κυρά Σταθαινα.

Και η Κυρά Σταθαινα έτρεχεν απ' εδω και απ' εκεί, και εφώναζεν, εφώναζεν, εφώναζεν, άλλ' ο Παντελής δέν εφαινετο. 'Επί τέλους όμως εδάρουνθη να φωνάζη άνωφελώς, και επέστρεφεν εις την οικίαν της, όπου εξηκολούθησε τας εργασίας της.

Μετ' όλίγα λεπτά η θύρα ήνοιξε και εφάνη ο Παντελής.

— Με ήθελες, μάνα;

— Πού ήσουν, κακόπαιδο; Δύο ώρες τώρα σε ζωνάζω.

— Ήμουν 'ς τ'ο γιαλό με τόν 'Αντώνη και με τόν 'Αγγελή κ' έπαίξαμε.

— Άκουσε, Παντελή! αν είσαι πρόθυμος αύριο πού θά πάγω 'ς τας 'Αθήνας θά σε πάρω μαζί μου θά πάμε με τ'ο βαπόρι έως τόν Πειραιά.

— Στο σπίτι που ήσουν παραμύθια θά πάμε, μάνα, να ιδούμε τόν μικρό άφέντη που έβόλιζες με τ'ο γάλα σου;

— Ναί, ναί, παιδί μου. Τ'ο καμένο τ'ο παιδί είναι πάντα άρρωστο και της άλλες μ' έζήτησε θέλω να ιδώ την παραμύθια, είπε. Το κακόμοιρο τ' αγαπώ σαν να ήτο δικό μου παιδί.

Και η αγαθή γυνή εσπόγγιζε τούς δακρυμαίνοντες οφθαλμούς της. 'Αλλ' ο Παντελής αφού έμαθεν ότι επρόκειτο να υπάγη εις τας 'Αθήνας, δέν έπεριμενε πλέον τίποτε και έτρεφε να εύρη τούς φίλους του.

Έννοείτε πλέον με τί χερν ανήγγειλεν εις αυτούς ο Παντελής τ'ο ταξείδιόν του; τ'α άλλα παιδιά τον παρετήρουν με ζηλείαν διά την καλήν του τύχην. Θα επήγγαεν εις τας 'Αθήνας! εις τ'ο πλούσιο εκείνο σπίτι! θα εταξείδευε με τ'ο βαπόρι! Τι εύτυχής που ήτο αυτός ο Παντελής!

Την εσπέραν εκσιμήθη ένωρίς και εις τ'ο όνειρόν του είδεν ότι εταξείδευε με τ'ο ατμόπλοιο: πόσον γρήγορα επήγγαεν!

Την αύγή αύγή εσηκώθησαν, και εις τας πέντε εκατέβησαν εις τόν αιγιαλόν, όπου τ'ο ατμόπλοιο έπεριμενε να πάρη επιβάτας διά να τους υπάγη εις τόν Πειραιά από την Τήνον.

Όταν άνεχώρησε τ'ο ατμόπλοιο, ο Παντελής έστεκε σιγά εις τ'ο κραπέτον και έβλεπε τας οικίας, αι όποιαί όλίγον κατ' όλίγον εξηφανίζοντο, μόνον δε η Εύχγγελίστρια με τ'ο ύψηλόν της κωδωνοστάσιον διεκρίνετο από μακράν.

Τ'ο παιδίον παρετήρει με περιέργειαν την μηχανήν του ατμοπλοίου, τας άγκύρας, ήρώτα τούς ναύτας διά την ναυτικήν πυξίδα, και δι' όλα εκείνα τ'α πράγματα τ'α όποια έβλεπε πρώτην φοράν.

'Επί τέλους εφθασεν εις τόν Πειραιά! τί καρρία και βαπόρια άμέτρητα! έπειτα έμδηκν εις τόν σιδηρόδρομον, όστις έτρεχε γρήγορα, γρήγορα ως δαιμονισμένος και χωρίς να το καταλάβουν τούς έφερον εις τας 'Αθήνας' έπέρασαν κάτι στενούς και κικούς δρομικούς ώσαν τής Τήνου, έπειτα όμως εξηλθον εις πλατείς και μεγάλους δρόμους. Τι ωραία οικία! μαρμαροτισμένη, και τί ύψηλα! ο Παντελής έτριβε τούς οφθαλμούς του.

— 'Ηλλαμε, τ'ο είπεν η μήτηρ του.

Και εισηλθον εις έν από τ'α μεγάλα και μαρμαροτισμένα εκείνα μέγαρα, άνέβησαν την κλίμακα, έπέρασαν από πολλά δωμάτια, και τέλος εφθασαν εις έν δωμάτιον, τ'ο όποιον είχεν ωραίαν θέαν προς τόν έλκιδνα.

Τ'ο παράθυρον ήτο άνοιχτόν, και πλησίον εις αυτό ο Παντελής είδεν έν παιδίον καθήμενον εις μίαν πολυθρόναν, περιτυλιγμένον με έν σάλι. Η μήτηρ του μόλις εισηλθεν έτρεξε και τ'ο έζήτησε κλαιούσα:

— Περικλή μου, παιδάκι μου, πώς είσαι;

Αυτός εκεί ήτο ο Περικλής, τ'ο παιδίον τ'ο όποιον είχε βυζάξη η μήτηρ του οτε ήτο παραμύθια; Και ο Παντελής έλεγε με τόν νούν του ότι τ'α παιδιά τών 'Αθηών δέν όμοιάζουν με τ'α παιδιά τής Τήνου. Τι ισχυρόν και ώχρόν πρόσωπον ήτο εκείνο, μισοκρυμμένον από τ'α ξανθά μακρά και υλιτερά μαλλιά του! .. Αυτός ήτο ο μικρός άφέντης τής μητρός του!

— Έλα 'δώ, Παντελή, έλα να μου είπης καλημέρα. Και ο Περικλής ήπλωσαν εις τ'ο παιδίον τ'ο χεράκι του τ'ο όποιον ήτο άσπρον ώσαν κηρί.

Ο Παντελής εσκέφθη μίαν στιγμήν έπειτα επήσαστε και ήπλωσε και την ιδικήν του χείρα χαμηλώσας την κεφαλήν του.

Μετ' όλίγον έμδηκν η οικοδέσποινα η όποια ήρχισε να όμιλη με την παραμύθια και εξηλθε με αυτήν από τ'ο δωμάτιον. Τ'α δύο παιδιά λοιπόν έμειναν μόνα.

Ο Περικλής παρετήρησε τόν Παντελή, εσκέφθη ίσως πόσον δυνατόν και υγιές παιδίον ήτο, εζητάσε τ'ο ροδίχρον πρόσωπόν του, και έπειτα είπε:

— Πόσο σε ζηλεύω, Παντελή!

Ο Παντελής τον παρετήρει μειδιών και δέν έλεγε τίποτε.

— Είσαι εύτυχής, εξηκολούθησεν ο Περικλής, είμπορείς να τρέχης, να πήδης; έλεύθερα, είμπορείς να κάμης; ό,τι θέλεις.

— Και γιατί δέν κάνεις και σου ό,τι θέλεις, άφέντη;

— Διότι δέν είμπορώ.

— Δέν μπορείς να τρέχης εις τ'ο γιαλό και εις τ'α χωράρια, να παίξης με τ'α άλλα παιδιά;!

— Όχι, δέν είμπορώ.

— Γιατί;

— Διότι δέν είμπορώ να περιπατήσω μόνος μου, πρέπει να με βριστούν!

Ο Παντελής έμεινε σιωπηλός μίαν στιγμήν, έπειτα ήρώτησε.

— Τ'ο λοιπόν τί κάμνεις όλη την ήμέρα αυτόυ μέσα; (και έδεικνυε την πολυθρόναν).

— Διαβάζω, συλλογίζομαι, άκούω την μητέρα και τούς άλλους που έρχονται και μου όμιλούν, και κάποτε... κλαιώ όταν είμαι μόνος, είτε με σιγανήν, σιωπήν.

— Κλαις; ήρώτησε με έκπληξιν ο Παντελής ο όποιος δέν εΐξευρεν ότι κλαίουν χωρίς αίτιαν τ'α παιδιά. Αυτός έκλαιε μόνον όταν ο πατήρ του τον έδερνε.

— Και σου τί κάνεις εκεί εις την Τήνον;

— Έγώ; παίζω, πηγαίνω με τής βάρκες, κολυμώ τ'ο καλοκαίρι.

— Είσαι εύτυχής, πολύ εύτυχής!

Και ο Περικλής έκίνη σιγά σιγά την κεφαλήν του.

— Δέν μου λες, άφέντη, ήρώτησεν ο Παντελής, όστις έλαβε θάρρος πλέον, γιατί έχεις τόσο μικρά τ'α μαλλιά σου; δέν σε στενοχωρούν;

— Τ'α έχω μακρά, διότι... διότι... θέλεις να τ'ο μάθης, Παντελή; Βοήθησέ με να σηκωθώ και να ιδής τ'ο διατί!

Ο Παντελής, τού όποιου έμνησθη η περιέργεια από τ'ο μυστηριώδες εκείνο ό,τι ήπλωσε την χείρά του, εβοήθησε τόν Περικλή να σηκωθή, καθόταν έστάθη όρθός, ο Περικλής, τόν παρετήρησε, και με έν μειδιάμα θλιβερώτατόν τω είπε:

— Είδες τώρα διατί;

Ήτο κυφός, καμπούρης! Τ'α μακρά μαλλιά του εφθανον έως εις την μέσην του και εσκέπαζον έν μέρος την παραμορφωμένην εκείνην ράχιν!

Ο Παντελής παρετήρησε με έκπληξιν τ'ο δυστυχές παιδίον, ο Περικλής εκάθησεν εις την πολυθρόναν κάλιν, και εκρυψε τ'ο πρόσωπόν του με τας χείρας του, οτε εσηκωσε την κεφαλήν του η μορφή του ήτο βρεγμένη όλη με δάκρυα.

— Είνε έντροπή εις ένα παιδί ένδεκα χρόνων να κλαίη έτσι, είπε' αλλά τί να κάμω; είμαι υπέρηφανος όλίγον και κάθε φοράν που αναγκάζομαι να δείξω τ'ο ελάττωμά μου εις ένα άλλον, πονώ εδω μέσα, και τότε κλαιώ!...

Ο Παντελής όλίγον έλειψε να δακρύση από την συγκίνησίν του' άλλ' εκράτησε τ'α δάκρυά του' από

την στιγμήν εκείνην έμεινε πλησίον του, και τω έδειξε πολλήν αγάπην. Μετά τρεις ήμέρας άνεχώρησαν. Η παραμύθια άπεχειρέτισε με δάκρυα τόν Περικλή, ο Παντελής επλησίασε και αυτός; διά να φιλήσῃ την χείρά του, όπως τω είπεν η μήτηρ του κρυφά εις τ'ο αυτίον του, άλλ' ο Περικλής εκρυψε προς αυτόν και τον έφιλησεν εις τ'ο πρόσωπον.

"Αμα εξηλθον από την πλουσίαν εκείνην οικίαν κατετέβησαν εις Πειραιά, άλλ' ο Παντελής ήτο μελαγχολικός, δέν έβλεπε τίποτε, και εσυλλογίζετο όλονέν τ'ο δυστυχές εκείνο παιδίον τ'ο όποιον έμεινε ακίνητον εις την πολυθρόναν!

Την ιδίαν ήμέραν κατέβησαν εις τόν Πειραιά και απ' εκεί με τ'ο ατμόπλοιο επέστρεψαν εις την Τήνον. Η μικρά των οικία εφάνη σκυθρωπή εις τόν Παντελή, οι δε φίλοι του όταν τον είδαν τόσον συλλογισμένον, είπον καλλίτερα να μην είχε πάγη εις τας 'Αθήνας.

Την επαύριον, και την ακόλουθον ήμέραν, και πολλές άλλας ήμέρας, ο Παντελής εσυλλογίζετο τ'ο δυστυχές εκείνο παιδίον, τ'ο όποιον είχεν ιδη εις τ'ο πλούσιον εκείνο μέγαρον. Κάποτε, έν φ ήττειμάζετο να τρέξη, να παίξη με τ'α άλλα παιδιά, έσκεπεν ακίνητος και εψιθύριζεν: « Ο Περικλής δέν μπορεί να παίξη, ο καυμένος!.. »

Επέρασαν δύο μήνες και σχεδόν δέν τον ένθυμαίτο πλέον' αλλά μίαν εσπέραν είδε την μητέρα του ότι είχε κόκκινα από τ'α δάκρυα τ'α όμμάτια της, έπειτα την είδε να κλαίη άκόμη και να φιλή όλίγα ξανθά μαλλιά τ'α όποια της είχαν στείλει από τας 'Αθήνας' ο Παντελής ένόησε διά μιάς τί συνέθη, έτρεξεν εξω από την οικίαν, επήγε μακράν, μακράν, και τέλος εξηπλώθη χαμou εις έν λιβάδι, όπου εκρυψε τ'ο πρόσωπόν του μέσα εις τ'α χορτά. Ένεθυμήθη τ'α μακρά εκείνα όλόχρονα μαλλιά τ'α όποια εσκέπαζον τούς ώμους τού δυστυχούς παιδίου, και τω εφάνη ως να ήκουε την μελαγχολικήν φωνήν, η όποια τω όμιλει εκείνην την ήμέραν και τω είπε:

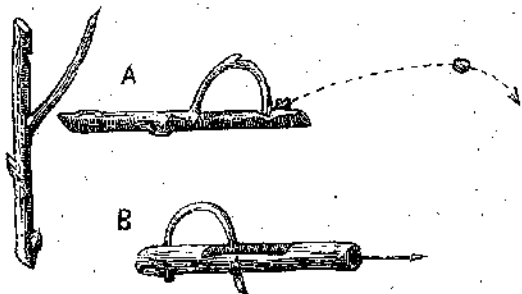
— Κάποτε... κλαιώ όταν είμαι μόνος!

Έπειτα εσηκωσε όλίγον την κεφαλήν του ήτο σοδαρός' εκύττεξε τριγύρω του' είδε τ'α άστρα τ'α όποια ένα ένα ήρχισαν να άνιτέλλουν εις τόν ουρανόν, ήκουσε τούς γρύλλους, οι όποιοι εφώναζον εις την σιωπήν τής νυκτός και εψιθύρισε μέσα του.

— Ο καυμένος, ο Περικλής, τώρα πλείν δέν θα έντρέπεται που ήταν έτσι!... ποιος ζεύρει! ίσως τώρα τρέχει και αυτός επάνω εις τόν ουρανόν!

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

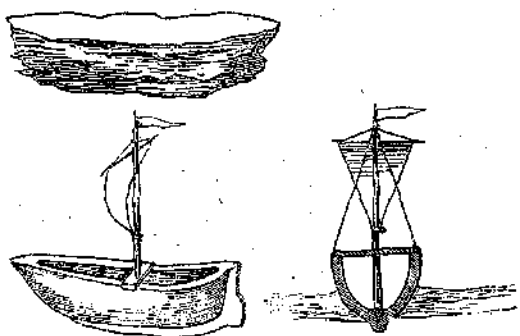
ΤΟ ΣΥΛΙΝΟΝ ΠΙΣΤΟΛΙ. — Κόψατε από έν δένδρον ένα διπλούν κλώνον, όπως δεικνύει τὸ σχῆμα 1. Κυρτώσατε τὸν μικρὸν κλώνον καὶ στηρίξατέ τον εἰς τὴν μικρὰν έντομήν τὴν ὁποίαν θά κάμητε ἐπάνω εἰς τὸν χονδρὸν κλώνον, ὡς βλέπετε εἰς τὸ Α. Ἐμπρὸς εἰς τὸ κυρτωθὲν αὐτὸ κλωνάρικι θέσατε ένα πετραδάκι ἐάν ἀνασηκώσετε σιγά σιγά μὲ τὸν δάκτυλόν σας τὸ

Σχῆμα 1.

κλωνάρικι, τότε ξετεντώνεται καὶ ῥίπτει τὴν μικρὸν πέτραν μακρὰν. Εἰς τὸ Β βλέπετε ἄλλου εἶδους πιστόλιον τοῦτο εἶνε κατεσκευασμένον ἀπὸ ένα κλωνάρικι κουφοξυλῆς κούφιον μέσα, καὶ ἀπὸ τὸ στόμιόν του τινάζει έν βέλος.

Εἰς τὸ μέσον κάμετε έν άνοιγμα διχ νά κινῆται ὁ πρώωτος δηλαδὴ τὸ κλωνάρικι τὸ ὁποῖον σκουντᾷ τὸ βέλος.

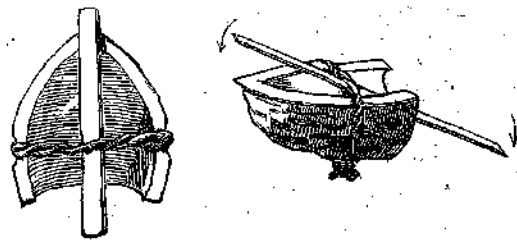
Σχῆμα 2.

ΠΛΟΙΑ. — Μὲ ένα χονδρὸν φλοῖον ἐλάτης κάμετε μὲ τὸ μαχαίρι σιγά σιγά καὶ μὲ ὑπομονήν τὸ ὥραιον πλοίαριον τὸ ὁποῖόν σας δεικνύει τὸ σχῆμα 2. Τὴν ἀρματωσίαν τοῦ πλοιαρίου κάμετε μὲ μίαν βέργαν καὶ μὲ κλωστήν, καὶ έν μικρὸν τεμάχιον ὑφάσματος θά σας χρησιμεύσῃ ὡς πανί.

Ο ΓΥΛΛΟΣ. — Ἴδου έν ὥραιον μουσικὸν ὄργανον μὲ τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖτε νά σημαίνετε τὴν ὑποχώρησιν. (Σχῆμα 3).

Διὰ νά τὸ κατασκευάσετε, σᾶς ἀρκεῖ μόνον νά ἔχητε έν κέλυφος καρυδίου, έν τεμάχιον ξύλου καὶ ὀλίγον σπάγον.

Ἀφοῦ προσαρμώσετε στερεὰ τὸ ξύλον εἰς τὸ μέσον τοῦ διπλοῦ καὶ ἐστριμμένου σπάγου τότε βάλλετε ἀμέσως εἰς ἐνέργειαν τὸ ὄργανον.

Σχῆμα 3.

Η ΚΕΦΑΛΗ ΤΟΥ ΧΟΙΡΟΥ. — Ἐάν ἀγαπᾶτε τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ἀκουστικὴν, θά σας περιγράψω έν περίεργον παίραμα τὸ ὁποῖον ἐκτελεῖται μὲ έν ποτήριον τοῦ δίσκου καὶ μίαν πετσέταν.

Θά κρατήσετε μεταξὺ τῶν ὀδόντων σας τὸ ποτήριον (προσέξατε ὁμῶς καλὰ νά μὴ το σπάσετε) καὶ θά σκεπασθῆτε μὲ τὴν πετσέταν τὴν ὁποίαν προσαρμώσετε τοιοῦτοτρόπως, ὥστε τὰ ἄκρα τοῦ κόμβου νά σχηματίσουν τὰ ὦτα τοῦ ζῴου, (ἴδετε τὸ σχῆμα 4).

Σχῆμα 4.

Ἀφοῦ γίνουν ὀλα αὐτὰ ἐκβάλετε δυνατὸν γρυλλισμόν ὁ ὁποῖος θ' ἀντηχήσῃ εἰς τὸ ποτήρι μὲ μεγάλην δύναμιν, καὶ ἐάν εἰξεύρετε νά κινήσετε τὴν κεφαλὴν σας ὅπως ὁ χοῖρος ὅταν σκαλίξῃ τὸ ἔδαφος, θά ἐπιτύχετε πολὺ καὶ θά σας χειροκροτήσουν οἱ ἀκροαταὶ σας.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

Ἡ Ἑλληνικὴ εἶνε τῶρα πλέον νεάνις. Ἐμβήχην εἰς τὰ δεκαετιὰ τὴν ἀνοιξιν. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο ἀπὸ μικρὰ ἐπιμελεστάτη εἰς τὰ μαθήματά της; ἐπῆρε διπλομὴν πρώτης τάξεως εἰς τὰς ἀπολυτηρίου ἐξετάσεις της, καὶ τὸ ἀκόλουθον ἔτος ἐπῆρην εἰς τὸ Ὁδεῖον τὸ δεύτερον βραβεῖον τοῦ κλειδοκυμβάλου.

Οἱ γονεῖς τῆς Ἑλληνικῆς δὲν εἶνε πλούσιοι ἐν τούτοις ἐστενοχωρήθησαν πολὺ διχ νά ἐκπαιδεύσουν ὅπως πρέπει τὴν κόρην των. Καὶ αἱ θυγαῖρες των δὲν ἐπῆραν εἰς τὰ χαμένα. Ἡ Ἑλληνικὴ τῶρα ἔχει μαθητριάς καὶ τὰς διδάσκει πολὺ καλά, καὶ ὅσον πάγει γίνεται καὶ αὐτὴ καλλιτέρας, διότι ἐργάζεται ἀκατάπαυστα.

Μόνοι οἱ ἀνόητοι καὶ οἱ φηνασμένοι νομίζουν ὅτι δὲν ἔχουν ἀνάγκην νά μάθουν ἀκόμη περισσότερα. Ἡ Ἑλληνικὴ ὁμῶς δὲν τους ὁμοιάζει, ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νά μαθαίνῃ καὶ εἶνε πολὺ εὐτυχῆς καὶ ὑπερήφανος διότι βρῆθεῖ τους γονεῖς της καὶ τὰς ἀδελφάς της τὰς τὰς ὁποίας ἀνέλαβε νά ἐκπαιδεύσῃ ἡ ἴδια.

Τῶρα ὅπου ἐργάζεται ἡ Ἑλληνικὴ ἔπαυσαν αἱ στερήσεις τὰς ὁποίας ὑπέφερεν ἔως τότε ἡ οἰκογενεῖά της.

Ὁ πατὴρ της δὲν εἶνε πλέον ἡνγκακαμένος νά κοιμᾶται ἐνωρίς; τὸ ἐσπέρας καὶ νά σηκώνεται ἀπὸ τὰ χαράγματα διὰ νά κάμῃ καὶ μίαν συμπληρωτικὴν ἐργασίαν; ἐπειδὴ δὲν τῷ ἐφθάναν ὀσα ἐκέρδιζε τὸν μῆνα. Ἡ μήτηρ της εἰμπορεῖ νά ὑπέγῃ τὸ καλοκαίρι εἰς τὰ θερμὰ λουτρά διχ νά ἰατρευθῇ ἀπὸ τοὺς ρευματισμοῦς της, καὶ ὁ πάππος της; ὁ ὁποῖος κάθηται ἀναπαυστικὰ εἰς τὴν ἔδραν του δὲν ἔχει πλέον κερμίαν ἀνησυχίαν διὰ τὸ μέλλον τῶν ἀγαπητῶν του ἐγγόνων.

Ὅλης αὐτῆς τῆς εὐτυχίας αἰτία εἶνε ἡ Ἑλληνικὴ, ὡς ἀνταμοιβὴν της δὲ κάθε ἡμέραν ἔχει τὴν εὐχαρήστησιν ὅτι βλέπει νά εὐτυχῶν οἱ ἰδικοὶ της.

Πραγματικῶς, ὑπάρχει ἄλλη εὐτυχία δυναμένη νά συγκριθῇ μὲ ἐκαίνην τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ὅστις κάμνει εὐτυχεῖς ὄσους ἀγαπᾷ;

Ὅχι, μικρὰ μου φίλαι, δὲν ὑπάρχει ἄλλη εὐτυχία ὡσὲν αὐτὴν. Ὅταν μεγαλώσετε καὶ θά εἰσθε εἰς θέσιν νά κρίνετε μόναι σας θά ἴδητε ὅτι ἔχου δικαίον.

Ἡ Ἑλληνικὴ σήμερον εἶνε ἀκόμη παιδοτέρα ἀπὸ ἄλλοτε; ἡ χαρὰ της φαίνεται, ἂν καὶ προσπαθεῖ νά φανῇ πολὺ σοβαρωτέρα. Πρὸ ὀλίγου ἡγόρασε πολλὰ καὶ εὐμορφα ἄνθη; τριαντάφυλλα, πασχαλιές, μενεζέδες κλπ. καὶ τὰ ἔβαλε μὲ χλόην μέσα εἰς έν χρυσομένον πανεράκι.

Τὸ ἀνοσφύρον πανεράκι της εἶνε ἐξίσκιον, καὶ ὁ ἐπιτηδεϊότερος ἀνθοκόμος τῶν Ἀθηνῶν δὲν θά το ἔαυμεν καλλιτέρον.

Πρέπει νά μάθετε ὅτι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου εἶνε ἡ εορτὴ τοῦ πάππου της καὶ ἡ Ἑλληνικὴ δὲ το ἐλησημόνησε διόλου.

Ἄλλοτε ὁ πάππος εἶδεν εἰς τὴν ἐγγονὴν κάπιον δῶρον, δὲν εἶνε δίκαιον λοιπὸν τῶρα ἡ ἐγγονὴ ἡ ὁποία ἐμεγάλωσε νά τῷ κάμῃ καὶ αὐτὴ έν δῶρον;

Ὁ καλλιένης ὁ γέρον ἡγόραζε τὴν κούκλαν ἢ τὴν ἐργοθήκην τῆς Ἑλληνικῆς ἐκ τῆς ὀλίγης συντάξεως τὴν ὁποίαν ἐπερνεν ὡς ἀπόστρατος λοχαγός. Τῶρα ἡ Ἑλληνικὴ λαμβάνει κάθε μῆνα ὥραια χρυσὰ νομισματα ὡς ἀνταμοιβὴν τῶν μαθημάτων τῆς μουσικῆς που παραδίδει.

Ἄλλὰ πρὶν κτυπήσῃ εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ γέροντος στρατιωτικοῦ, ἡ Ἑλληνικὴ σταματᾷ, καὶ περιμένει τὴν μητέρα της καὶ τὰς ἀδελφάς της αἱ ὁποῖαι θά ἔλθουν νά ἐνωθῶν μαζί της. Τοιοῦτοτρόπως θά ἔμβουν εἰς τὸ δωματίον τοῦ πάππου ἔλαι μαζί καὶ θά τον καθίσουν ἐπάνω εἰς τὴν ἔδραν του.

Τότε ἡ Ἑλληνικὴ θά θέσῃ τὸ πανεράκι της μὲ τὰ ἄνθη ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ πάππου της, ἐνῷ ἡ μήτηρ της θά ὀάλῃ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ γέροντος, μὲ έν φίλημα, τὸν σκουῖρον τὸν ὁποῖον ἐκέκτησεν ἐπίτηδες δι' αὐτόν. Ἡ Ἰωάννα θά βάλῃ εἰς τὴν χεῖρά του μίαν μεγάλην ἀνθοδέσμη καὶ θά ἀπαγγεῖλῃ καὶ έν ποίημα; ἐνῷ ἡ μικρὰ Εὐγενεῖα θά θέσῃ ὑπὸ τοὺς πόδας του τὸ κενητὸν ὑποπόδιον (σκამνᾶκι) που ἐτελείωσε πρὸ ὀλίγου, καὶ θά φωνάξουν ὄλοι μαζί:

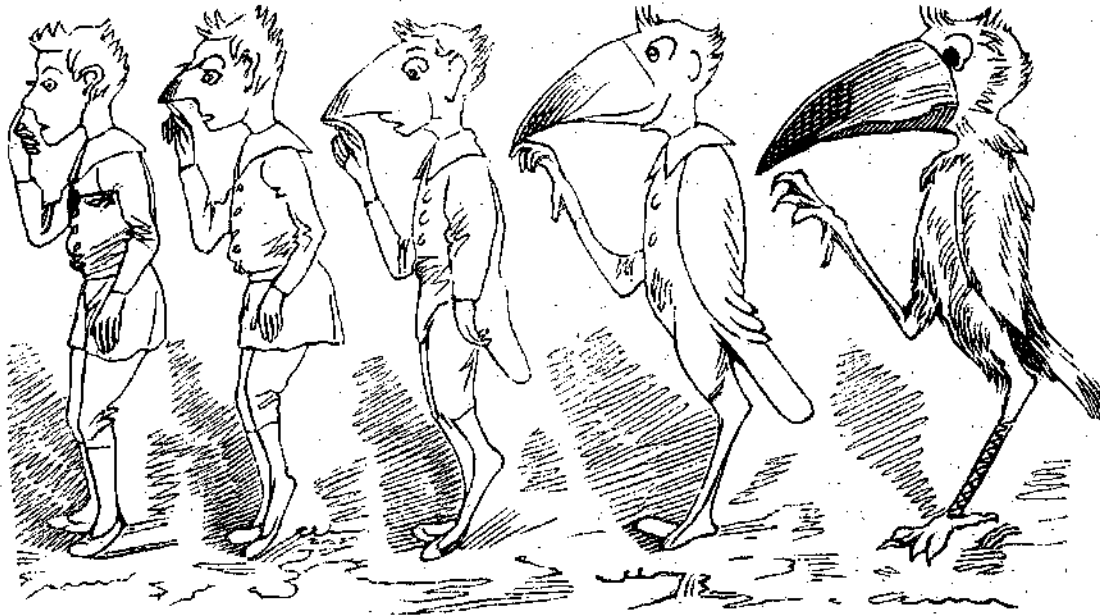
Νά χαιρίσαι τὴν εορτὴν σου, πάππου! νά μας ζήσης!... Καὶ ἔπειτα θά τον φιλήσουν πολὺ; καὶ ὁ πάππος των θά εὐχαριστηθῇ τόσο πολὺ, ὥστε οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπὸ τὴν συγκίνησιν θά γερμίσουν δάκρυα...

Τὰ μικρὰ παιδία κλαίουσιν ὅταν ἔχουν λύπην ἢ ὅταν πονοῦν, οἱ γέροντες ὁμῶς δὲν κλαίουσιν ὅταν ὑποφέρουν, ἀλλὰ τούναντίον ἄμα αἰσθανθῶν τὴν παραμικρὰν χαρὰν τὰ δάκρυα ὑγραίνουσι τοὺς ὀφθαλμούς των...

Εἰς τὰ παιδία τὰ δάκρυα ὁμοιάζουν μὲ τὴν βροχὴν τοῦ θέρους τὴν ὁποίαν στεγνώνει γρήγορα ὁ καυστικὸς ἥλιος, εἰς δὲ τοὺς γέροντας τὰ δάκρυα εἶνε εὐάρεστα; δροσιὰ ἢ ὁποία ξαναδροσιζει τὴν γερωνικὴν των καρδίαν...

Εὐλογημένη λοιπὸν νά εἶνε ἡ εορτὴ τοῦ πάππου ἡ ὁποία κατευχαριστεῖ ἐκείνον τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ πλησιάζει εἰς τὸ τέλος της! Ἐπίσης εὐλογημένα νά εἶνε καὶ τὰ ἐγγόνια του τὰ ὁποία ἤλθον νά τον εὐχήθουν. Ἡ υἱική ἀγάπη, μικρὰ μου φίλαι, εἶνε τὸ πρῶτον στόλισμα τῶν καλῶν ψυχῶν.

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΝΩΛΑΚΗ

ΤΙ ΘΑ ΚΑΤΑΝΤΗΘΗ ΝΑ ΓΙΝΗ Ο ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ ΑΝ ΒΕΒΑΚΟΛΟΥΘΗ ΝΑ ΒΑΖΗ ΤΟ ΚΕΡΙ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΜΗΤΗ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Της προάλλες που έκαμε έκτάκτως πολύ κρύο, ένα πτωχό άλλ' έξυπνο παιδάκι έπερπατούσε εις τόν δρόμο με τὸ πουκάμισο τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ εἶχε δύο τρύπες, μίαν δεξιὰ καὶ μίαν ἀριστερά.

— Πῶς τρέχεις ἔτσι, τοῦ λέγει ἓνας φίλος του, θὰ κρυώσης! — Μπα! καθόλου, οὐτὸ κατελαβόντω μάλιστα τὸ κρύο μπαίνει ἀπὸ τὴ μιά τρύπα καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Παλιάρη τῆς Φωκίας.

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Πραγματογνωσίας :

Ὁ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. — Τὸ ἴον μυρίζεται πῶς το λέγουν περὶ Ἑλληνικά ;

Ὁ ΜΑΘΗΤΗΣ. (Μετὰ τινα σκέψιν). Τὸ ἴον ὀσφραίνεται! *Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πολικοῦ Λορέος.*

Ἐν τῷ σχολείῳ τοῦ χωρίου.

Ὁ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ (Συλλαμβάνων τὸν μαθητὴν ἀπὸ τὸ αὐτόν). Παλητόπαιδο, οὐτε στήν φτέρνα τοῦ παπουτσιῶ σου δέν με γράφεις ! Ξ ;

Ὁ ΜΑΘΗΤΗΣ (Κλαίων). Σὲ γράφω, δάσκαλε, σὲ γράφω! *Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γέρον τοῦ Μωραΐ.*

Πατήρ πρός τὸν ἀτακτῆσαντα υἱόν του :

— Τί νὰ σου κόμω λοιπὸν τώρα ; νὰ σε δείρω, καθὼς οὐκ πρέπει ;

Καὶ ὁ υἱός :

— Τί μ' ἐρωτᾷς, πατέρα ; αὐ μὲ δέρνεις καὶ χωρὶς νὰ μ' ἐρωτᾷς ! *Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μουσουρτζοῦ.*

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ »

Ἐχεις δίκαιον ἀγαπητέ μοι Μέγα Ναπολέον Βοναπάρτη, ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ὀσμημέρας τερπνοτέρα γίνεται, ὅπως καὶ σὺ το ἐνόησες ἀπὸ τὴν ἀνάγκωσιν τῶν τριῶν τελευταίων τῶμων ὅσον μεγαλώνει κανεῖς τόσοσιν καλλίτερος πρέπει νὰ γίνεσαι.

Πολλὴν εὐχαρίστησιν θὰ ἔχω νὰ μου γράφης, νέε μου φίλε Ἰωάννη Χρ. Ἰωαννίδη. Τὸ προτεινόμενον ψευδώνυμον δέν μου ἤρεσε καὶ νὰ ἐκέλεξες ἐν ἄλλω ὄρατον.

Αἱ ἐπιστολαὶ σου, Λυκοῦργε Λακεδαιμόνιε, δέν εἶνε μὲν ἔκτακτοι ἀλλὰ δέν εἶνε καὶ πάλιν ἀσχημοὶ καὶ ἐπειτα μὲ τὸν καιρὸν θὰ μάθης καλλίτερον.

Ὅρατον εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου, Πολικὸ Ἄσπὴρ, καὶ δόνασαι νὰ το διατηρήσης.

Ἄλλὰ ὅσα ἐζήτησες, ἀγαπητὴ μου Αἰκατερίνη Σκοπέτου, σοὶ ἐστέλλωσαν ὅπως ἔχεις προμήθειαν ἀρκετὴν πρὸς ἀνάγνωσιν.

Ὡ! βαβαίος Ὀδυσσεὺ Ἀνδρονεισε, πολλά, πολλά, πολλὰ (ἀκριβῶς ὅπως μου γράφεις) λίθη ἔχει τὸ ποιημάτων σου· κόμει λοιπὸν ἐν ἄλλο καλλίτερον καὶ στεῖλε τὸ μοι.

Δέν εἰδεύω πῶς σου κατέθηκεν ἡ ἰδέα νὰ λάβης αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, Μάταιε Κόσμιε. Χαρότερον ψευδώνυμον

δι' ἐν παιδίῳ δέν δύναται νὰ ὑπάρῃ, καὶ νὰ το ἀλλάξῃ γρήγορα. Μάταιος εἶνε ὁ κόσμος δι' ἐκείνους ὅπου δέν ἐκπληροῦν τὰ καθήκοντά των πρὸς τὴν Πατρίδα, πρὸς τοὺς γονεῖς των, πρὸς τοὺς ὁμοίους των, ὁ κόσμος ἔχει τὴν ἀξίαν του.

Δέχομαι εὐχαριστήσιως, Ῥήγα Φεραεῖ, τὰς εὐχαριστήσιαις τὸ φίλου σου, ὅστις ἦτο ἀσθενής καὶ τῷ ἔθωκῳ τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ μὲ διασκέδασσιν καὶ ὅταν ἔγινε καλά σὲ παρεκάλεσε νὰ μ' εὐχαριστήσης. Πῶς νὰ μὴ χαίρω ἀφ' οὗ φαινῶμαι ὠφέλιμος ὄχι μόνον εἰς τοὺς φίλους μου ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς φίλους τῶν φίλων μου !

Τισαῦτος πρέπει νὰ εἶνε ὁ πόθος παντὸς Ἑλλήνος, φίλε Πι. Τηποκράτους, νὰ ἴδῃ ἐλευθέραν τὴν πατρίδα του ἢ εἶνε δούλη. Τὸ περὶ οὗ ἐρωτᾷς ψευδώνυμον εἶνε κατηχημμένον.

Ὅρατον εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου, Ποθία Ξν, ὡς λέγεις, μ' ἀγαπᾷς πολὺ, γράφε μου συχνὰ καὶ θὰ ἴδῃς πῶσον σ' ἀγαπᾷ x' ἐγώ.

Καὶ πάλιν περὶ τῆς Ἀγρόμπελη. Πολὺ μου ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου, ἀγαπητὴ μου Δωδώνη, ὡς καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον δικαιολογεῖς διατὶ παρατεῖς τὸ πρῶτον ψευδώνυμόν σου Ἀπτερος Νίκη.

Τώρα πλέον ὅπου ἐράνη, Ἀνατέλλουσα Σελήνῃ, κῆρυκα νὰ μὴ ἐξαφανισθῆς πάλιν καὶ σε χάσωμεν.

Ἐίχε περίσῃ τὸσον πολὺς καιρὸς ἀφ' οὗ δέν μου ἔγραψες, φίλε μου Γ. Χ. Βουρνάζε, ὥστε το ἐληθόνησα διὰ τί εἶχες ἄλλοτε τὸ ψευδώνυμον Αἰας ὁ Τελαμώνιος· τώρα πλέον ἐπέβλε παραγραφή καὶ ἔχτισες κάθε δικαίωμα, ὥστε ἔλατες ἄλλο ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον κῆρυκα νὰ μὴ ἀφήσῃς πάλιν εἰς τὸσον ἀσχημὸν, ἢ δέν θέλῃς νὰ το χάσης.

Μὲ ἔλον σου τὸ πολεμικὸν ὄνομα, Ἀτρομήτης Μπουμπουλίνα, αἱ ἐπιστολαὶ σου ἔχουν μίαν χάριν, ἡ ὁποία μοι ἀρέσει πολὺ.

Τί ἐγίνεσο τὸσον καιρὸν καὶ δέν ἐφαινεσο. Μικρὰ Καρδία; Ἐνα χρόνον τώρα οὐτε λέξιν δέν μου ἔγραψες. Ἄλλ' ὡς εἶνε, ἀφ' οὗ μου ὑπόσχασαι διὰ τί μου γράφεις τακτικά, σοὺ τραβῶ ὀλίγον τὸ αὐτάκι σου—θεραπευτικῶς ἐνοεῖται—καὶ σε συγχωρῶ.

Ἄπὸ σὲ ἐκαρτᾷται νὰ φανῆς ἄξια τῶν καλῶν συστάσεων πού σου ἔκαμα, Ναὶ καὶ Ὅχι.

Θὰ σ' ἐπιπλήξω αὐστηρῶς, Μέλαν Ἀετὲ, διὰτὶ ἠθέλησες νὰ με ἀπατήσης· μοὺ γράφεις κσοὺ στέλλω δύο μικρὰ ποιήματά μου, γνωρίζω διὰ δέν εἶνε καλά, ἀλλὰ νομίζω διὰ ἂν ἐξακολουθήσω οὕτω, θὰ μάθω νὰ κάμνω καλλίτερα.

Ἄν ἐξακολουθήσης νὰ κάμνω οὕτω, δέν θὰ μάθης τίποτε, διὰτὶ τὰ ποιήματα αὐτὰ εἶνε ξένα καὶ μοὶ τα παρουσιάσας ὡς ἰδικά σου· ἄ, παιδί μου, παιδί μου, πῶς σου ἴδω νὰ κάμῃς αὐτὸ τὸ σφάλμα; Πόσον λυπημαί.

Χαίρω διὰ ἐνόησες διατὶ δέν ἐδημοσιεύθησαν αἱ πνευματικαὶ ἀσκήσεις σου, Δημήτριε Ε. Μάξιμε.

Ἡ χρεῖς σου περὶ ὅσον σοὺ ἀρέσαν εἰς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ἐποδεικνύει διὰ ἔχεις καλαισθησίαν, φίλε μου Γ. Πανῆ.

Οἱ πόθοι τοὺς ὁποίους ἔχεις εἶνε πολὺ καλοὶ, Ναύαρχε Μιαοδύη.

Ἄδικως παραπονείσαι, Αἰὰ Τελεμῶνιε· εἰς ἕαστον φύλλον ἐκτὸς τοῦ ἐβδόμου εἶνε δημοσιευμένοι ἀπὸ ἐν οἴνυμά σου.

Πολὺ συκεκινήθην ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν σου, ἀγαπητὴ μου Σπαρατιάτις Ἀργιλεωτίς. Ὡ! εἶνε φοβερόν νὰ μὴ βλέπῃ κανεῖς, νὰ μὴ εἰμπορῇ ν' ἀναγνώσῃ. Σοὺ ἐπέρας ἐντελῶς πλέον τὸ μάτι σου; γράφε μου νὰ ἠσυχάσω.

Ἴτι ἐῖς τὴν ἐξαέληρῃν σου, Λωρικὴ, διὰ τὴν εὐχαριστώ διὰτὶ ἤρξασ νὰ με ἀγαπᾷ.

Ἄφ' οὗ μ' ἐρωτᾷς διὰ σοὺ το εἶπὼ προτιμῶ νὰ ἀλλάξῃς ψευδώνυμον ἀφ' οὗ σὺ εἶσαι μία, αἱ δὲ Μούσαι ἐνεὰ καλλίτερον νὰ λάβῃς τὸ ὄνομα μίας Μούσης.

Δέν εἰμπορῶ νὰ σοὶ ἴδω ἀκριβῶς πόδας ἡμέρας πρὶν πρέπει νὰ στέλλῃς τὰς ἐπιστολάς σου, Ἄρθος τῶν Λεωμόνων, διὰ νὰ προθίλω νὰ σου ἀπαντῶ εἰς τὸ ἀμέσως προσεχῆς φύλλον ὀσποδήμησε φρονίτις νὰ τὰς λαμβάνω δεκά ἡμέρας πρὸ τῆς ὄριστημένης διὰ τὴν ἐκδοσιν, ἐὰν δέν ἔχῃς ὑπομονὴν νὰ ἴδῃς τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ μεθεπόμενον φύλλον.

Ἐρωτήσεις, πληροφορία, ἀσπασμοὶ, προσηρσεις. Ὁ Ἰωάννης Χρ. Ἰωαννίδης ἀσπάζεται τὸν Δημήτριον Ε. Μάξιμον.

Ὁ Λυκοῦργος ὁ Λακεδαιμόνιος πέμπει τοὺς ἀσπασμοὺς του εἰς τὸν Σπαριτιάτην Λεωριδαν, τοῦ ὁποῖου ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα.—Ζεὺς ὁ Νεφεληγέτης ἀσπάζεται Δία τὸν Σέριον, τὸν ὁποῖον παρακαλεῖ νὰ τῷ εἴπῃ τὸ ὄνομα του.—Ἡ Αἰμοστάτουσα Καρδία ἀντασπάζεται τὴν Πορτιάδα Ἄθραν, τὸ Ἄρθος τῶν Λεωμόνων, καὶ τὸ Τρέχα βότα x' ἐλα πῆς μου.— Ὁ Ἄρθος ἀσπάζεται τὸ Ἴον τοῦ Ἄγροῦ τὸν Ἐπίγειον Ἀγγελοῦν καὶ τὴν Ἀθηναίαν.

Ὁ Ἐνδοξὸς Περικλῆς ἀσπάζεται τὸν Λάνη τῆς Γραβίας, τὸν Μέλαν Ἀετὸν καὶ τὴν Φιλέρημον Τρυφόν.— Ἡ Ἀγρόμπελη ἀσπάζεται τὴν Βασιλίδα τῆς Ἐρήμου, τὴν Αἰμοστάτουσαν Καρδίαν, καὶ τὴν Λαζεδόνητον Χρυσοσπίδιαν.— Ἡ Ἀνατέλλουσα Σελήνη ἀσπάζεται τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἢν παρακαλεῖ νὰ τῷ εἴπῃ τὰ ἀρχικά γράμματα τοῦ ὀνόματός της.— Ὁ Ἀλέκτωρ τῆς Ἀγῆς ἀσπάζεται τὸν Ἀπίμαχον τῆς Ἀέθου.— Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἐρήμου ἀσπάζεται τὸν Ἀργοναύτην εἰς δὲ δηλοῖ διὰ δέν δύναται νὰ εἴπῃ τὸ ἀληθῆς ὄνομα του, τὸν Γέρον τοῦ Μωραΐ καὶ τὴν Βασιλίδα τῆς Ἐρήμου.— Νικήτας ὁ Τονροχοράγος ἀσπάζεται τὸν Ὀδυσσεῖ Ἀνδρονειτόν τὸν Ἐνδοξὸν Περικλῆ καὶ τὸν Ὀυράριον Ἀγγελοῦν.— Ὁ Καταλαμποράγος ἀσπάζεται τὴν Λωρικὴν καὶ τὴν Μικροῦλαν Τραλαλά.— Ἡ Κοσμοφώβητος Ἑλλὰς ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ τὰ ὀνόματα τῆς Εἰκοστῆς Πέμπτῆς Μαοζίου καὶ τῆς Ἀτρομήτου Μπουμπουλίνας.— Ἡ Μικρὰ Καρδία ἀντασπάζεται τὸ Ἄρθος τῶν Λεωμόνων.— Ἡ Φιλέρημον Τρυφόν ἀσπάζεται τὴν Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου, τὴν Φλωρεντίαν Ἀρσέτην, καὶ τὸν Ἀλέκτορα τῆς Ἀγῆς.— Ὁ Ψεύδης ἀσπάζεται τὸν Αἰθριον Ὀυρανόν, ἐπιθυμῶ δὲ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τῆς Λωρικῆς καὶ τοῦ Ἴον τοῦ Ἄγροῦ, εἰς δὲ τὸν Δία τὸν Σέριον θὰ εἴπῃ τὸ ὄνομα του ἢ τὸ εἴπῃ καὶ οὕτως.— Ὁ Δημήτριος Ε. Μάξιμος ἀσπάζεται τὸν Δίκαιον Ἀριστείδην οὗ ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα.— Ὁ Ἐπίγειος Ἀγγελοῦς ἀσπάζεται τὸν Βράχον τῶν Γλάρων καὶ τὸν Κονιστ. Πικαδόπουλον.— Ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ ἀσπάζεται τὴν Λιονά, καὶ τὴν Μορὴν τοῦ Ἀρχαδίου.— Τὸ Ἄρθος τῶν Λεωμόνων ἀσπάζεται τὴν Λωρικὴν ἢς ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα, μοὶ ἀναθέτει δὲ νὰ εἴπω εἰς τὴν Ἀτρομήτον Μπουμπουλίαν διὰ δέν δύναται νὰ τῷ εἴπῃ τὸ ὄνομα της.— Ἡ Σπαριτιάτις Ἀργιλεωτίς παρακαλεῖ τὸν Κατέβα νὰ φῶς νὰ τῷ εἴπῃ τὸ ὄνομα του εἰς δὲ τὰς Ἐρρέα Μούσας στέλλει τοὺς ἀσπασμοὺς της.

Ἐῖς τὰς λαμβείσας μετὰ τὴν 7η Μαζίου ἐπιστολάς θὰ ἀπαντήσῃ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ μὲ τὸ προσεχῆς φύλλον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

76. Συλλαβόγραφος.

Γράμμα είνε τὸ πρῶτόν μου, καθὼς καὶ τᾶλλα δύο μου. Πόλις δὲ τῆς Φθιώτιδος είνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐπιπένη ἀπὸ τῆς Φιλέριμου Τρυγῶνος.

77. Συλλαβόγραφος.

Μικρὰ ἀγαλματάκια ἀπὸ τὸ δόνον κάνουν. Τάλλα πουλιὰ τὸ πρῶτον στὸ μέγεθος δὲν φθάνουν.

Μὰ γιὰ τὸ δεύτερόν μου λέ' ἢ γραμματικῆ,

Πῶς εἰν ἀντιονομία ἀλλ' ἀναφορικῆ.

Ἐπιπένη ἀπὸ τοῦ Μέλανος Ἀϊτού.

78. Λεξιγραφος.

Ὁχυρὸν φρουρὸν εἶμαι

Καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα κείμει.

Ἄν με ἀποκεφαλίσῃς

Κάποιος ἄνθος θὰ μυρίσῃς.

Ἐπιπένη ἀπὸ τοῦ Μιχαήλου Κόρατος.

79. Λεξιγραφος.

Εἶμαι πόλις τῆς Τουρκίας εἰς τὴν χάρτην σου εὐρέ με

Ἄν μου κόψῃς τὸ κεφάλι, εἰς τὰ πλοῖα ζήτησέ με.

Ἐπιπένη ἀπὸ Ἀθανῶνος τοῦ Τελκωνίου

80. Λεξιγραφος.

Εἶμαι πέρος καὶ πατράτης καὶ βεβελίας με εἰζεύρεις,

Ἄν ἐν σίγμα μου προσθέσῃς, 'ς τὸ Διγαίον θὲ νὰ μ' εὐρῇς.

Ἐπιπένη ἀπὸ Φλωρεντίας Ν. Ἀργίου.

81. Λεξιγραφος.

Ὀἶμοι ὁ τάλας! ἂν ποτὲ κόψῃς τὴν κεφαλὴν μου

Καὶ ἂν με ρίψῃς 'ς τὸ νερὸ, θὰ χάσω τὴν μορφήν μου.

Ἐπιπένη ἀπὸ Παναγιώτου Ἰσκαράτου.

82. Λεξιγραφος.

Ἄνθος εἶμαι, ἀλλὰ ποῖόν δὲν μπορεῖς νὰ με γνωρίσῃς

Ἄν τὴν κεφαλὴν μου κόψῃς καὶ τὸν τράχηλον ἐπίσης.

Ζῶον γίνομαι: τετρήκουν ἀπέψου τώρα νὰ με λύσῃς.

Ἐπιπένη ἀπὸ τῆς Χαριτίης.

83. Αἵνεγμα.

Ὁ Χριστὸς ἐνὼ με ἔχει, μ' ἔχουσι καὶ οἱ κακοῦργοι

Κι' ὀργισθὲν τὸν μ' ἔχουν κἄμει ἅπαντες οἱ δαδίουργοι.

Εἰς τὸ ὕδωρ με εὐρίσκει, εἰς τοὺς ποταμοὺς με χάνει,

Τὶ νομίζεις ὅτι εἶμαι; Ἄρα δὲν καταλαμβάνεις;

Ἐπιπένη ἀπὸ Θεοδοσίου Θεοδοσιάδου.

84. Αἵνεγμα.

Τ' ἀρσενικὸν μου ἂν παχθῇ τὸ ὄσά σας εὐφραίνει,

Τὸ θηλυκὸν μου ἔμπροσθεν τῶν οἰκιῶν σας μένει.

Ἐπιπένη ἀπὸ τοῦ Λυδωμένου Πονταίου.

85. Αἵνεγμα.

Καὶ τὸ τρώγεις καὶ σε τρέφει καὶ σε ζῆ τ' ἀρσενικὸν μου

Καὶ στὴν Ὀσσαλίαν πόλιν θὰ εὐρῆς τὸ θηλυκὸν μου.

Ἐπιπένη ἀπὸ τοῦ Πολυχάρου τῆς Φακῆς.

86. Αἵνεγμα

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς

Ἐνὸς θλου εἶμαι τμήμα.

Ἄν τὸν τόνον μου κινήσῃς

Ἐ τὴν καρδίᾳ σου μ' ἔχει κρῖμα!

Ἐπιπένη ἀπὸ τοῦ καὶ καὶ Ὀχι.

87. Πρόβλημα. Διαίρεσον τὸν ἀριθμὸν 64 εἰς τέσσαρα

ἄνισα μέρη, εἰ ὦν προστιθεμένου εἰς τὸ πρῶτον μέρος τοῦ

ἀριθμοῦ 3, ἀφαιρουμένου ἐκ τοῦ δευτέρου τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ,

πολλαπλασιασθόμενου τοῦ τρίτου πάλιν ἐπὶ 3 καὶ διαιρουμένου τοῦ τετάρτου διὰ τοῦ 3 νὰ εὐρεθῇ ἄθροισμα,

ὑπόλοιπον, γινόμενον καὶ πηλίκον ἴσα πρὸς ἄλληλα.

Ἐπιπένη ἀπὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ.

88. Ἀπροσδόκητον. Διατί ἡ Αἰμοστάζουσα Καρ-

δια δὲν ἐτάφη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα;

Ἐπιπένη ἀπὸ τῆς Αἰμοσταζούσης Καρδίας.

89. Λογοπαίγνιον. Ποία πρωτεύουσα τρώγει τὰ σί-

δηρα;

Ἐπιπένη ἀπὸ τοῦ Μέλανος Ἀϊτού.

90. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητου-

μένων ὀκτὰ λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θεοῦ τῶν Ἑλ-

λήνων.

1. Ὄνομα ἀρχαίου ἥρωος. 2. Πόλις τῆς Θεσσαλίας. 3. Ἐποχὴ. 4. Πηλὸν. 5. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 6. Κράτος τῆς

Ἀσίας. 7. Μέρους τοῦ σώματος τῶν ἀλόγων ζώων. 8. Καρ-

πὸς γλυκύς.

Ἐπιπένη ἀπὸ Αἰκατερίνης Κ. Σκοπίου.

91. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμέ-

νων ἑνδεκά λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θηρίου.

1. Θεότης τῶν ἀρχαίων αἰγυπτίων. 2. Θηρίον. 3. Ὄρος

τῆς Ἑλλάδος. 4. Βασιλίσσα εὐρωπαϊκοῦ χρίτους. 5. Μέ-

λος τοῦ σώματος. 6. Ἀρχαίος ποιητὴς. 7. Ποταμὸς τῆς

Ἀγγλίας. 8. Θεὰ τῆς μυθολογίας. 9. Ζωῦριον. 10. Ὄνομα

μηνός. 11. Νῆσος τῆς Τουρκίας.

Ἐπιπένη ἀπὸ τοῦ Πανούργου Ὀδυσσίου.

ΛΥΣΕΙΣ

60. ΨΑΡΑ — 61. Φῆμη (Φ, Μ). — 62. Ἀκάνθος,

ΔΝΗΡ ἄνθος — 63. Ἀμυρτρίτη (Ἀμφί, Τρί-

ΡΗΜΑ τη). 64. Πῆσα, Ἦσα. — 65. Κύων,

ΑΡΑΨ ἴον. — 66. Μαϊάνδρος, Ἄνδρος. — 67.

Χαρὰ, ἀρλ. — 68. Μέλος, ἔλος. — 69. Σύμη, Κύμη. — 70.

Πέτρα, πετρά. — 71. Φάρος. 72. Θεῖον. — 73. Οὐρηνός,

οὐρά. — 74. Ὁ ἀριθμὸς 111. — Πλαυκαρχὸς. (1 Πρίβε-

ζ, 2. Λαμία. 3. Ὀφθαλμὸς. 4. Ἰαίνα. 5. Ταῦρος. 6. Ἀδῆ-

ναί. 7. Ρόδον. 8. Χίος. 9. Ὀθησός. 10. Σύρος.)

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ἸΟΥΛΙΟΥ ΣΑΝΔΩ. Μετάφρασις ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ]

[Συνέχεια ἐκ σελ. 129.]

III

ΑΛΘΗΘΕ ΝΑΥΤΙΚΟΣ

Τὰ πλοίαρια τῶν ἀλιέων ἤρχισαν νὰ ἐρχονται ἀνά ἐν. Οἱ ἀλιεῖς ἐπήδων ἐξω εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἐμάνθανον τὴν λυπηρὰν εἰδήσιν. Δυστυχεῖς ἀνθρώ-

ποι! ἐμάνθανον ὅτι τὰ παιδιὰ τῶν ἐχθισαν εἰς τὸν Ὀκεανὸν! Ὁρῆνος καὶ κοπετὸς τῶν γυναικῶν, ἀγανάκτησις καὶ παραφορὰ τῶν ἀνδρῶν! Ὁ ἀφημέριος προσεπάθει νὰ τοὺς ἡμερώσῃ, καὶ νὰ καταπραύνη τὴν δικαίαν ὀργὴν τῶν πατέρων. Αἱ μητέρες

δακρύουσαι ἐμεσίτεον, καὶ παρεκάλουν τοὺς ἀνδρας τῶν νὰ συγχωρήσουν τοὺς μικροὺς πταίστας τοὺς ὀποιου, πρὸ ὀλίγων ὥρων κατηρώντο.

Πάντες οἱ ἀλιεῖς εἶχον ἔλθῃ, καὶ τελευταῖος ὁ Κουπιᾶς. Ὁ Κουπιᾶς ἦτο ὁ φρονιμώτατος ὄλου τοῦ χωρίου, καὶ ναυτικὸς ἐμπειρότατος καὶ γενναϊότατος.

Πάντες οἱ λεμβούχοι ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ἀποπλεύσουν, καὶ μόνον τὸν Κουπιᾶν ἐπερίμενον διὰ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τὸ κάμουν. Μόλις ἐπέδη-

σαν ἐκ τοῦ ἀκατίου του καὶ ἐπάτησαν εἰς τὴν γῆν, καὶ εὐθὺς πάντες ἔτρεξαν πλησίον του καὶ τον περικύκλωσαν, διότι εἰς αὐτὸν καὶ μόνον ἤλπιζον.

«Ἐλα, Κουπιᾶ, ἔλα! Δὲν εἰξέρεις τί κακὸ ἐπάθαμι! Δὲν ἔχομε πιὰ παιδιὰ! Μᾶς ἔφυγον! Ἐλα, ἄλλος δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς τα δώσῃ, ἔλα!»

ΕΤΟΣ Η'. — ΤΥΧΟΣ 10^{ον}.

Καθὼς ἔμαθεν ὁ Κουπιᾶς τί τρέχει, ἐξεπράγη ὡς ὀβούζιον.

«Ἄ! τοὺς κακοῦργους! ἀνεφώνησε. Καὶ με τὸ νοῦ σὰς το λέτε πως θὰ γυρίσω πάλι πίσω 'ς τὴ θάλασσα νὰ ψιρέψω τὰ κοψόχρονα σας; Πῶς νὰ πᾶ νὰ ταῦρω; Καρρὶ δὲν μου καίεται! ἄς πᾶνε 'ς τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ κι' ἀκόμα παρὰ κεί!

καλλίτερα γιὰ μᾶς, νὰ γλυτώσωμε ἀπὸ τὴν καθημερινὴ τους ἀνησυχία. Ἐλα, γυναῖκα, πάμε σπιτι! Εἶμαι σὲ κακὸ χάλι, θὰ φάω καὶ θὰ πλαγιάσω!

— Ἐλα, ἀνδρα μου, πήγαινε, θὰ το βρῆς τὸ τραπέζι στρωμένο καὶ τὸ φαγι ἀνέγγικτο! Ἄφ' οὐ δὲν βλέπεις ἀπὸ τὴν πείνα πήγαινε νὰ φᾶς καὶ τὸ δικὸ μου καὶ τοῦ παιδιοῦ!

Ἐγὼ δὲν πεινῶ καὶ τὸ παιδὶ παιὸς 'ξέρει ἂν εἶνε πεθαμμένο!

— Ἄπ' τὸ στόμα σου καὶ 'ς τοῦ Θεοῦ ταῦτ'! εἶπεν ὁ ἀλιεὺς μετὰ φωνῆς τραχείας ἂν μου πέσῃ 'ς τὰ χέρια μου ζωντανό!.. Τὰ στρίγγιλα!

Ὅλα νὰ τα καταπιῇ ἡ θάλασσα! Νὰ πᾶνε 'ς τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ!

— Κουπιᾶ τέκνον μου, εἶπεν ὁ ἀφημέριος, ἐγὼ σε ἐβάπτισα, ἐγὼ σε ἐστεφάνωσα.

Λοιπὸν, ἀκουσέ μου τέκνον μου! δὲν φοβεῖσαι μήπως αἱ βλασφημίαι σου ἐπιούρουν τὴν θείαν ὀργὴν κατὰ τῆς κεφαλῆς τῶν καϊμένων τῶν παιδιῶν!

— Σῶσέ τα, καπετὰν Κουπιᾶ, σῶσέ τα! ἐκραύγαζον πᾶσαι αἱ γυναῖκες καὶ τον περιεκύκλωνον.

ΤΟΜΟΣ Θ'. — 10

« ΕΞΕΙΘΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΕΡΑ ΤΟΥΣ ΚΟΥΚΚΟΥΣ ΤΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΝΤΗΛΙΑ ΤΩΝ » (Σελ. 149)

— Νά τα σώσω!... και γιατί έχει... Μά και πού να ταύρω; δέν μου λέτε;

— Γύρεψέ τα, άνδρα μου, και θά ταύρης! Σέ που φορείς 'ς τὸ στήθος σου κάθε Κυριακή ἐκτὸ ἀσημένια ἀριστέα κερδισμένα μετὸ αἷμα τῆς καρδιάς σου, και ἐπήγες νά χάσης τὴ ζωὴ σου γιὰ νά σώσης ἀπὸ τὸν πνιγμὸ ἀνθρώπους που δέν τους εἴ- ξερες, θά ἀφήσης τώρα νά χαθῆ τὸ παιδί σου και ὅλα τὰ παιδιά τοῦ χωριοῦ μας;

— Καπετάν Κουπιᾶ, λυτήσου μας! λυτήσου με! εἶπεν ἡ κυρία Εἰρήνη και ἔλαβε τὰς χεῖράς του κλαίουσα.

— Νά ἰδοῦμε! νά ἰδοῦμε! ἀνεφάνησεν ὁ κα- πετάν Κουπιᾶς και ἐσπόνγγισε τὴν βρῦσιν τοῦ ὀ- φθαλμοῦ του μετὴν τὴν χεῖριδα τῆς βλοῦζας του. Νά

μὴ ῥιλοῦμεν ὀ- λοι μαζί. Τι ὥρα ἦεν ὅταν ἐφυγαν τὰ στρίγγ- λικα; Τὸ ἀπο- μεσήμερο... καλὰ! Αὐτὴν τὴν ὥραν ἂν ἐδγγήκαν ὄξω ἀπὸ τὸ λιμάνι θά τους ἐπήρε τὸ ρεύμα και θά τους ἐπή- γε ἴσα κατὰ τὸ Βράχο τῶν Γλάρ- ω. Κανέννας ἀπὸ σὰς ἐψάρσε κατὰ κείνο καὶ τὸ μέρος; Ἐ, οὐ Χοιρομέρη, Πλημμύρη, Ἀγ- κίστρη, Φυκιώ- τη, δέν εἶδατε τίποτε ἐκεῖ πέρα; Δέν ἐκαταλάβα- τε τίποτε;

— Νά σου πῶ, εἶπεν ὁ Ἀγκίστρης, μία ὥρα ἀπὸ τὸ βασίλειμα τοῦ ἡλίου, εἶδα κατὰ τὸ βράχο σάν φωτιά.

— Και δέν ἔκαμες τίποτε; Μὴ σου φάνηκέ πως εἶχαν ἀπάνω 'ς τὸ βράχο τραπέζι και διασκίδαιε καμμία παρέα;

— Μοῦ φάνηκε σάν φωτιά, και εἶπά πως ἴσως εἶνε φωτιά, ἀπεκρίθη ὁ Ἀγκίστρης.

— Και μ' αὐτὸ ἠσύχασες! και δέν ἐκύτταξες καλλίτερα νά βεβαιωθῆς τί εἶνε; Ἄμ' καίμενε μπουῖρο, δίχως ἄλλο θά ἦταν τὰ παιδιά και ἔβαλαν φωτιά 'ς τὴ βάρκα τους! Ἐκαταλάβατε τί ἔτρεξε; εἶπε πρὸς τοὺς χωρικοὺς, οἱ ὅποιοι ἦσαν πριγύρω του και τον ἔβλεπον εἰς τὸ στόμα, ἐκαταλάβατε; Ἡ βάρκα ἐκτύπησε 'ς τοὺς βράχους και ἔσπασε,

και δέν εἶχαν πῶς νά γυρίσουν ὀπίσω· τὸ λοιπὸν τῆς ἔβαλαν φωτιά γιὰ νά ἰδοῦνε ἀπὸ μακρὰ και νά τρέξουν νά τους βοηθήσουν. Αὐτὸ εἶνε ὄλο ὄλο! Τώρα νά ἰδοῦμε και ποιά βάρκα ἐπήραν; και ἐκύτταξε τὴν γυναῖκά του ὡς νά ἤθελε νά τὴν ἐρωτήσῃ ἄλλο δέν ἔλειπε παρὰ νά ἐπήραν τὴν βάρκα τὴ δι- κή μας.»

Ἡ κυρία Κουπιᾶ, ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς περιφόδος.

«Δέν τῶπα ἐγώ!... Ἄχ! τὰ στρίγγλικα. Και ἦταν ὀλοκαινούργια! Πῶνε πεντακόσια φρά- γκα! ἐκάηκαν σάν ἓνα κουτὶ σπέρτα! Βγάλανε τὸ φωμί τους!

— Μά, καπετάνι μου, εἶπεν εἰς αὐτῆς τοῦ Κουπιᾶ, μὴ σου φαίνεται παράξενο! Τέτοια παιχνίδια ἔπρεπε νά τα περιμένης ἀπὸ παιδί σάν τὸ δι- κό σου.

— Νά του δείξω ἐγώ! ποῦ θά μου πάη; δὲ θά μου γλυτωῶ- ση τὸ σκυλί! Θά φάη ξύλο, πού νά βάλῃ και 'ς τὸν κόρρο του! Μά ἐσύ, πλιό- μουτσο, πού θέ- λεις νά κατηγο- ρήσης τὸ παιδί μου, σοῦ λέω πως χίλιους σάν και σένα θέλει ὁ γυιός μου. Ἐοῦ μωρὲ ἀφιλότιμε,

χάχχ, τιποτένι, ἐσύ μιλεῖς ἔτσι γιὰ τὸ ἔμπνότερο παιδί τοῦ χωριοῦ μας! Ἄμ' εἶχε τὸ λόγο τοῦ πού ἔκαψε τὴ βάρκα μου, και το βλέπεις και σύ, ὅτι τώρα θά ἦταν ἐδῶ τὰ παιδιά, ἂν ἡ ξυλαφεντιά του ἀπὸ δῶ ὁ κύρ Ἀγκίστρης δέν ἐξέχανε τὸ χρέος που έχει κάθε ναυτικός. Ἄιντε νά πλαγιάσης, φο- φίμι!

— Ἐπειτα, καπετάν Κουπιᾶ, ἔπειτα τί ἀπόγει- ναν; ἠρώτησαν αἱ μητέρες κλαίουσαι.

— Ἄ! δέν εἶνε δύσκολο νά το καταλάβῃ κανεῖς. Ἦλθαν τὰ κύματα και τὰ σάρωσαν ἀπὸ τὸ βράχο και «πάει λέοντας!». Ὁξω πῶς ἂν ὁ τετραπέρα- τος ὁ γυιός μου εὗρηκε κανένα τρόπο νά σκαρδά- λωσῇ ἀπάνω 'ς τὸ Βράχο τῶν Γλάρω και τοὺς ἀ- νέσυρεν ἀπάνω ἓνα ἓνα.

— Ἐσκερβάλωσε, άνδρα μου, ἐσκερβάλωσε! ἀ- νεφάνησεν ἡ κυρία Κουπιᾶ, δέν το ἔξερεις τὸ παι-

« ΛΟΙΠΟΝ ΑΝΟΥΣΕ ΜΟΥ, ΤΕΚΝΟΝ ΜΟΥ! » (Σελ. 145)

δί σου, άνδρα μου, τί νοῦ και τί καρδιά έχει; δέν εἶνε ἀπαράλλακτος ὁ πατέρας του;

— Ἄν το' κατάρφεν ἡ μαίμου νά συρθῆ χειρο- πόδαρα ὡς τὴν κορφή τοῦ βράχου...

— Εἶν' ἀπάνω 'ς τὴν κορφή, άνδρα μου, τὸν βλέπω! ἀνεφάνησεν ἡ ταλαίπωρος μήτηρ και τὴν ἐφώτισεν ἡ μητρικὴ στοργή.

— Ἄμ' τὰ ἄλλα παιδιά; ἠρώτησεν ἡ κυρία Εἰρήνη τρέμουσα.

— Μείνε ἡσυχη, κυρία μου, εἶπεν ἡ σύζυγος τοῦ καπετάν Κουπιᾶ! Δέν τον ἔξερεις τὸ γυιό μου! Ἄρ' οὐ αὐτὸς εἶνε ἀπάνω 'ς τὴν κορυφή, δίχως ἄλλο μαζί του εἶνε και τὰ ἄλλα. Ἐγὼ τα βλέπω ἀπὸ δῶ. Νά, ἀπλώνουν τὰ χεράκια τους, και μας ζητοῦν βοήθεια... Τώρα, τώρα, πουλάκια μου, σταθήτε και ἔρχονται νά σας σώσουν!

— Ἐ! ποῦ εἶσθε, ἀνεφάνη- σεν ὁ καπετάν Κουπιᾶς Φυκιώ- τη, Πλημμύρη, Χοιρομέρη, ὄλοι οἱ πατέρες ἔλα- τε μαζί μου. Ἐ- χομε δουλειά και δουλειά, θέλομε χέρια. Ἄν εἶν' ἀκόμα 'ς τὴν κορφή και ἂν δέν τους ἐσάρωσε τὸ κύμα θά ταύρω- με μιά χαρά. Γυ- ναῖκες! φέρτε μας κουμπάνια! ζά- χαρη! φακί! κρα- σί! σκεπάσμα- τα! Ἐλα γλήγορα, κουνήθητε δέν ἔχομε νά χάνωμε καιρό! Και εἰσεῖς, ἄγχι δεσποτα, παρακαλέστε τὸν Θεόν γιὰ κείνα και γιὰ μᾶς.»

Τὸ πλοιάριον, φορτωμένον, ἦτο ἔτοιμον νά ἀπο- πλεύσῃ. Ὁ καπετάν Κουπιᾶς ἐξέκίνησε νά ἐμῆ εἰς τὸ πλοιάριον, ἄλλα ἠσθάνθη ὅτι τον ἐκράτει τις ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ φορεματός του.

Ἦτο ἡ κυρία Εἰρήνη, ἡ μήτηρ τοῦ Στεφάνου, ἡ ὅποια εἶχεν ὑπάγη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς και ἐπανῆλθεν εἰς τὴν στιγμήν, κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖράς τῆς διάφορα πρόχειρα φάρμακα και ἐν ἐπανωφό- ριον.

« Καπετάν Κουπιᾶ, εἶπε πρὸς τὸν γενναῖον ναυ- τικόν, και του ἔδωκε τὸ ἐπανωφόριον και τὰ φάρμα- κα, τὸ παιδί μου και τὰ μάτια σου! Εἶνε τὸ μικρό- τερον ἀπὸ ὅλα και δέν εἶνε συνηθισμένον! Και θά ὑπέφερε πολὺ! Ἐπειτα εἶνε και ἔρημο, δέν έχει

τὸν πατέρα του νά το σώσῃ. Μὲ παίρνεις και μένα μαζί σου, καπετάν Κουπιᾶ μου;

— Τί λές, κυρία μου! νά σε πάρω μαζί! Αὐτὸ δέν γίνεται. Ἄλλὰ μείνε ἡσυχη ὄλοι θά ἔχομε τὸ νοῦ μας, ἀφήσε τὴ δουλειά ἀπάνω μας και μὴ σε μέλη. Ὁ Στεφανάκης εἶνε παιδί δικό μας, ἔχει δώδεκα πατέρες και μετὴ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ θά σοῦ το φέρω 'ς τὴν ἀγγαλιά σου τὸ ἀγγελοῦδι σου.»

Και εὐθὺς ἀνέθῃ εἰς τὸ πλοιάριον και ἔδωκε τὰς παραγγελίας διὰ τὸν ἀπόπλου. Ὁ ἀνεμος ἐπνεεν ἐκ τῆς ξηρᾶς και τὰ ἱστία τοῦ πλοιαρίου ἐτρι- ζον.

Τὸ πλοιάριον ἐγόρευσεν ὀλίγον ἐπάνω εἰς τὸ κύ- μα, και ἔπειτα ἐξέπλευσε...

« ΣΩΣΕ ΤΑ, ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΟΥΠΙΑ, ΣΩΣΕ ΤΑ! » (Σελ. 145)

16 ΠΑΝΗ ΕΒΟΣ

Ἄρ' οὐ ἀπέ- πλευσεν τὸ πλοιά- ριον, πάντες οἱ κάταικοι ἔμειναν εἰς τὴν παρα- λίαν ὄλον τὸ ὑπόλοιπον μέρος τῆς νυκτός. Πεῦ εἶχον ἔρξιν νά ἀνακαυθοῦν; Ἐ- κάθηντο λοιπὸν και ἔκαμνον δια- φόρους ἐμιλίαις· και ὄλην των τὴν ἐλπίδα και τὸν φόβον εἶχον προ- σηλωμένον εἰς τὸν Βράχον τῶν

Γλάρων. Ὅσοι εἶχον ἴδῃ τὸν βράχον αὐτὸν ἐκ τοῦ πλη- σίον, τὸν περιέγραφον μετὰ πολλῆς ἀκριβείας. Ἄλλὰ καθὼς πάντοτε συμβαίνει εἰς τοιαύτας περιστάσεις, οὐδεμία περιγραφή ἦτο σύμφωνος μετὰ τὰς ἄλλας. Διότι ἄλλος μὲν ἔλεγεν, ὅτι εἶνε πρῶγμα εὐκλω- τανον νά ἀνθῆ τις εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βράχου, ὥστε τὰ παιδιά εὐκόλως θά ἀνέβησαν και δέν ἔχουν τὸν παραμικρὸν κίνδυνον ἄλλος ἔλεγεν ὅτι τὸ πρῶγμα ἦτο δυσκολώτατον και πολὺ ἐπικίνδυνον, και μάλιστα τὴν νύκτα και ἀκόμη περισσότερον εἰς τὰ μικρὰ παιδιά. Ἄλλος ἔλεγεν ὅτι ποτὲ τὰ κύματα δέν ἐφθασαν ἔως εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βράχου, και ὅτι τώρα τὰ παιδιά θά κοιμῶνται ἐκεῖ ἐπάνω ἡσυχα ἡσυχα ὡς νά ἦσαν ἐξηπλωμένα εἰς τὸ στράμα των. Ἄλλος ὅμως ἐπέμενε ὅτι δέν πρέπει νά πιστεῶ- μεν εἰς τὴν θάλασσαν, διότι πολλάκις ἐτυχε νά

φθάσουν τὰ κύματα εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βράχου τῶν Γλάρων. Ὡστε αἱ δυστυχεῖς μητέρες τὴν μίαν στιγμήν εἶχον ἐλπίδας ὅτι τὰ τέκνα των ἐσώθησαν, καὶ τὴν ἄλλην πάλιν ἀπηλπίζοντο, ὅταν ἤκουον τὰς διαφόρους γυνῶνας τῶν ναυτικῶν.

Ἡ κυρία Εἰρήνη δὲν ἐκάθητο εἰς ἓν μέρος, ἀλλὰ ἐπήγαινε παντοῦ ὅπου ἐβλεπεν ὅτι ὀμιλοῦν, καὶ ἤκουε μὲ

ἀγωνίαν τὰς διαφοροῦς ὀμιλίας, καὶ ἡ καρδιά της ἐσπαράσσεται. Ἐσαντάζετο τὸν ἀγαπητὸν τῆς Στέφανου ἐπάνω εἰς τὸν ἄγριον βράχον, τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν ἤγωνίζετο νὰ ἀναβῇ. Ἐσώρετο «μὲ τὰ τέσσαρα» καὶ δὲν εἶχε δυνάμεις νὰ προχωρήσῃ. Καὶ ἡ τάλαινα μήτηρ ἐσκέπτετο : Ἄρα γε καὶ ἂν κατορθώσῃ νὰ ἀναβῇ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βράχου, καὶ ἂν δὲν ἔλθῃ τὸ κύμα καὶ τον σαρώσῃ, δὲν θὰ κρυώνῃ ἐκεῖ ἐπάνω κατακοπος καὶ καταπληγωμένος ! δὲν θὰ τον βασανίζῃ ἡ πείνα καὶ ὁ ὕπνος;

Περὶ τὸν ὄρθρον ἡ κυρία Εἰρήνη ἐπῆγε καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ μικροῦ βράχου καὶ ἔμεινε πολλὴν ὥραν ἀκίνητος καὶ περιλυτός. Εἶχε τὸ βλέμμα της προσηλωμένον εἰς τὸν ὀρῶντα ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἀνακαλύψῃ μακρὰν σημεῖόν τι σωτηρίας. Ὅταν ἐσηκώθη ἦτο πλέον ἡμέρα.

Ἐν ᾧ κατέβαιναν ἀπὸ τὸν βράχον, συνήντησε τὸν Πιπίαν, ὁ ὁποῖος καθὼς τὴν εἶδεν, ἐκατέβασε ταυτιά του ὅπως ὁ σκύλος ὅταν ἐνθυμηθῇ ὅτι τον ἔδειραν. Καὶ ἡ κυρία Εἰρήνη τεταραγμένη, διότι ἐνθυμηθῆ τὰς ἐπιπλήξεις τὰς ὁποίας του ἔκαμε, τὸν ἐλυπήθη καὶ ἐστάθη καὶ τον παρετήρησε μὲ πολλὴν συγκίνησην. Ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν τῆς ἡ φίλια τοῦ Στεφάνου πρὸς τὸν ἀθλιὸν κωφάλαον, καὶ αἱ θω-

* ΟΛΑ ΝΑ ΤΑ ΚΑΤΑΠΗ Η ΘΑΛΑΣΣΑ ! * (Σελ. 145)

πεῖται τὰς ὁποίας του ἔκαμε, καὶ ἀνεφώνησε « Καί- μένε Πιπίᾶ, καί μένε Πιπίᾶκι ! » καὶ ἐμιμήθη τὴν παιδικὴν καὶ λιγυρὰν φωνὴν τοῦ Στεφάνου ὅπως αὐτὸς ἐσυνήθιζε νὰ τον φωνάζῃ δαάκις τον ἐβλεπε.

Καὶ κλαίουσα ἀπεμακρόνη.

Περὶ τὸν ὄρθρον ὁ ἐφημέριος ἐπῆγεν εἰς τὸ χωριὸν του καὶ ἐλειτούργησεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας τῆς Ἐλεούσης, ὑπὲρ ὑγείας τῶν παιδιῶν. Τὸν ἐφημέριον εἶχον συνοδεύσῃ καὶ πολλοὶ χωρικοί. Μετὰ τὴν λειτουργίαν ὁ ἐφημέριος ἐπανῆλθε πάλιν καὶ ἤρχισε νὰ παρηγορῇ τὰς δυστυχεῖς μητέρας.

Ὅλον τὸ πρωὶ παρήλθε, καὶ οἱ δυστυχεῖς ἄνθρωποι εἶχον ἀγωνίαν φοβεράν. Πυκνὴ ὀμίχλη ἐσκίασεν ὅλον τὸν οὐρανὸν καὶ ἐξηπλώθη ἐπάνω εἰς τὸν Ὠκεανόν. Ἡ φύσις, ἡ ὁποία ὡς ἀψύχος φαίνεται ἀδιάφορος, εἰς τὰς συμφορὰς καὶ τὰς δυστυχίας μας, ἐφαίνεται ὅτι συνεμερίζετο καὶ αὐτὴ τὴν λύπην τοῦ χωρίου, ἡ φύσις ὅλη ἦτο σκυθρωπὴ καὶ κατηφής. Ὅλη ἡ παραλία ἦτο σιωπηλή, ἀναπνοὴ ἀνθρώπου δὲν ἤκούετο, ἂν καὶ ἦτο ὅλον τὸ χωριὸν συνηγμένον εἰς τὴν παραλίαν. Τὸ πλοιάριον

δὲν ἦτο δυνατόν νὰ βραδύνη πολὺ, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ἔλεγον δι' ἄσπην.

Ἐξάφνης περὶ τὴν μεσημέριαν σφοδρὸς ἄνεμος διέφυσε τὴν ὀμίχλην, ἐκαθάρισεν ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ θάλασσα, ὁ ἥλιος ἔλαμψε, τὰ κύματα ἤστραψαν, καὶ ἐφάνη μακρῶθεν λευκὸν πανίον ἐρχόμενον ἀπὸ τὸ πέλαγος.

Τὸ πλῆθος ὅλον ἐστάθη ἄφωνον καὶ ἀκίνητον. Τὸση σιωπὴ ἦτο, ὥστε ἤκούοντο οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας τῶν δυστυχῶν ἀνθρώπων. Τὸ πανίον τὸ ὁποῖον κατ-

ἀρχὰς ἐφαίνετο ὡς σημεῖον λευκόν, ἐγίνετο βαθμηδὸν μεγαλύτερον, καὶ μετ' ὀλίγην ὥραν ἐφάνη πλοιάριον καταπλέον ἦτο τὸ πλοιάριον τοῦ καπετὰν Κουπιᾶ!

Ἄρα γε τί ἔφερε; χαρὰν ἢ λύπην; ζωὴν ἢ θάνατον;

Καὶ ἐν ᾧ δὲν ἐβλεπον τὴν ὥραν πότε νὰ πλησιάσῃ, τὰρα ἤρχοντο ἂν ἦτο δυνατόν νὰ το σταματήσουσιν νὰ μὴ εἰσελθῇ εἰς τὸν λιμένα, διότι ἔτρεμον καὶ δὲν εἶξευρον ἂν φέρῃ χαρὰν ἢ λύπην, ζωὴν ἢ θάνατον!

Πάντες σιωπηλοὶ ἐβλεπον τὸ πλοιάριον καὶ δὲν εἶχον δύναμιν οὔτε λέξιν νὰ ἐκστομίσουν, οὔτε νὰ κινήσῃ καν. Ἄλλ' ὅταν τέλος ἦτο πλησίον ὥστε νὰ διακρίνεται τὸ σκάφος, καὶ κατώρθωσαν νὰ διακρίνουν εἰς τὴν πρῶραν ἓνα σωρὸν μικρὰ ἀνθρωπάκια, τὰ ὁποῖα ἐκινουῦντο καὶ ἐσειον εἰς τὸν ἄερα τοὺς καύκους των καὶ τὰ μαντήλια των, πάντων τὰ στήθη ἀνεκουφίσθησαν, καὶ μία κραυγὴ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως ἐφθασε μέχρι τοῦ οὐρανοῦ : « Σεῖς εἴσαθε; σεῖς εἴσαθε ; »

— Ἐμεῖς! ἐμεῖς! ἀπεκρίθησαν πολλοὶ ὁμοῦ παιδικαὶ φωναί.

Μετ' ὀλίγην ὥραν τὸ πλοιάριον ἔρριψε τὴν ἀγκυρὰν τοῦ καὶ τὰ παιδία ἐπήδησαν ἔξω φέρδην μίγδην. Καὶ εἰς ποίαν κατάστασιν, Θεέ μου! τὰ ἐνδύματά των κατεσχιωμένα, τὰ πρόσωπά των καταπληγωμένα, αἱ χεῖρές των καθημαγμένα, ἡ κόμη των γεμάτη ἀκαθαρσιῶν τῶν γλάρων!

Ἐκάστη μήτηρ ἀνεγνώριζε τὸ τέκνον τῆς, τὸ ἤρπαζεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ το ἐσφιγγε μετὰ θαυμάσιου, καὶ ἔδιδεν εἰς αὐτὸ ἑλαφρὰ βραπίσματα καὶ φιλήματα.

« Στέφανε ! Στέφανε ! ! ἔκραζεν ἡ κυρία Εἰρήνη, καὶ παρετήρει νὰ διακρίνῃ καὶ τὸν υἱὸν τῆς.

Ἄλλ' ὁ Στέφανος δὲν ἀπεκρίνετο ! Οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόασις !

Πάντα τὰ παιδία κατέβησαν καὶ μόνος ὁ Στέφανος ἔμεινε ἀκόμη. Ἄλλ' ὁ Στέφανος δὲν κατέβαινε, δὲν ἐφαίνετο πούθενά.

— Τὸ παιδί μου ! ! Ἦτο μαζί σας ! Δέν μου

ὀμιλεῖτε; Τί μοῦ τον ἐκάματε τὸν Στέφανον; τί μοῦ το ἐκάματε τὸ παιδί μου; Ἀλλὰ πάντες ἀπέστρεφον τὸ πρόσωπόν των καὶ δὲν ἀπεκρίνοντο.

Δι' ἐνὸς κηδήματος ὄρμησεν εἰς τὸ πλοιάριον καὶ ἀνελήθησε παντοῦ ἀπὸ τῆς πρύμνης. Ἐπειτα ἐξῆλθε καὶ ἐστάθη ἔμπροσθεν τοῦ καπετὰν Κουπιᾶ καὶ του εἶπε :

« Τὸ παιδί μου ! ποῦ εἶνε τὸ παιδί μου; Δέν μου ὑπεσχέθης ὅτι θὰ μοῦ το φέρῃς ; »

Ὁ ἀλιεὺς δὲν ἀπεκρίθη τίποτε, ἀλλὰ δύο δάκρυα θερμὰ κατέρρευσαν εἰς τὰς παρειὰς του.

Ἡ τάλαινα μήτηρ ἔβαλε κραυγὴν λυπηρὰν, ὡς πτηνὸν πληγωμένον καὶ ἔπασεν εἰς σωρὸν παιδιῶν καὶ σχοινίων.

Ἡ χαρὰ τοῦ χωρίου δὲν διήρκεσε πολὺ, διότι ἡ συμφορὰ τῆς κυρίας Εἰρήνης ἐβίβασε πάλιν πάντας εἰς πένθος. Αἱ μητέρες δὲν ἐτόλμων νὰ φιλήσουν τὰ τέκνα των, καὶ τὸ πλῆθος ἀντὶ νὰ υπάγῃ εἰς τὴν κατοικίαν του, ἔμεινε ἀκίνητον εἰς τὴν παραλίαν, καὶ εἰς τὸ στόμα πάντων ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ μικροῦ Στεφάνου.

Ὁ υἱὸς τοῦ καπετὰν Κουπιᾶ ἐδιηγήθη πάντα τὰ διατρέξαντα, μέχρι τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποίαν ἦλθε τὸ φοβερὸν κύμα καὶ τοὺς κατέκλυσε ἐπάνω

* ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ ΠΟΥ ΕΙΝΕ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ ; *

είς την κορυφήν του Βράχου τῶν Γλάρων. Εἶδε τὸν Στέφανον σαριωνόμενον ὑπὸ τοῦ κύματος καὶ ἔδραμε νὰ τον κρατήσῃ. Ἀπὸ τῆς ὄρας δὲ ἐκείνης δὲν ἐνθυμείτο πλέον τίποτε ὁ Κουπιᾶς. Τὴν διήγησιν τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀπετελείωσαν ὁ καπετὰν Κουπιᾶς. Τοῦ ἡδρε τὰ ἐξημερώματα ἐξηπλωμένους ἐπὶ τοῦ βράχου ἀκινήτους καὶ ψυχρούς. Κατ' ἄρχας ἐνόμισαν ὅτι τὰ παιδία εἶνε νεκρὰ, καὶ ὅταν τα ἐμέτρησαν, ἐνόμισαν ὅτι μετροῦν πτώματα. Τὰ παιδία ἦσαν πάντα, πλην τοῦ Στεφάνου. Τὰ ἐτύλιξαν μὲ σκεπάσματα, καὶ τα ἔτριψαν καλὰ καλὰ καὶ κατώρθωσαν νὰ τα ζωογονήσουν.

Μετὰ μίαν ὥραν ἦσαν ὄρθια, καὶ ἐν φ' ἔτριγον ὡς γλάροι, ἔκλαιον καὶ τὸν μικρὸν σύντροφόν των. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ καπετὰν Κουπιᾶς μὲ τοὺς ἄλλους ἀλλεῖς ἐξήτασεν τὸν Βράχον τῶν Γλάρων, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ ἀνακαλύψῃ τίποτε. Κατὰ τὸ λέγειν

Η ΠΑΝΙΝΗ ΚΟΥΚΛΑ (ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΙΑΣ ΚΥΡΙΑΣ)

Ὅταν ἦμην μικρὰ κόρη κάθε δευτέραν ἐπηγαίναμεν μὲ τὴν διδασκάλισσάν μου νὰ δώσωμεν ἐκ μέρους τῆς μητρὸς μου ἢ ὀλίγα ἀσπρόρουχα ἢ τίποτε ἄλλο εἰς μίαν γραῖαν, ἢ ὅποια ἦτο εἰς τὸ κρεβάτι δεκαοκτῶ μηνῶς περίπου· συχνὰ ἄφωνα ἐπίσης καὶ ὀλίγα λεπτά, τὰ ὅποια εἶχα οἰκονομήσῃ ἀπὸ ἑσῶ μου ἔδιδαν εἰ γονεῖς μου.

Ἡ ἀσθενὴς γραῖα εἶχε μίαν ἐγγονήν, ἢ ὅποια ἀνομάζετο Μάρθα. Φαντασθῆτε ἓνα κοράσιον ἐννέα ἐπιπὼν, ὠψηλόν, ἰσχυρόν, μὲ δύο μεγάλα μάτια ἄσπρα καὶ μισοκλεισμένα καὶ κάτι ξανθὰ μαλλιά, τόσο ἄσπρα ὡστε ὠμοῖαζον μὲ στουπί.

Ὡμίλει ὀλίγον, δὲν ἐγέλα ποτέ, καὶ ὅσον διήρκει ἢ ἐπισκεψίς μας εἶχε τὴν κεφαλὴν τῆς σκυμμένην ἐπάνω εἰς ὑπεκάμισα ἀπὸ πρόστυχον πανί· τὰ ὅποια ἔρραπτε μὲ ἀπίστευτον τρυφήν. Ἐμὲ δὲν μου ἤρεσκε διόλου αὐτὸ τὸ κοράσιον χωρὶς νὰ εἰσεύρω κ' ἐγὼ διατί· ὄχι, δὲν λέγω κλά, τὸ εἰξευρα διατί δὲν μου ἤρεσκε. Ἡ Μάρθα ἐφαίνετο ἀντιπαθητικὴ, πρῶτον μὲν διὰ τὸ ὠχρὸν καὶ μακράμενον πρόσωπόν της τὸ ὅποιον δὲν εἶχε καθόλου τὴν χάριν καὶ τὴν δροσερότητα τῆς παιδικῆς ἡλικίας, καὶ δεύτερον διότι ὁ τρόπος τῆς ἦτο σοβαρὸς, ὡσὰν μεγάλῃς γυναικὸς, καὶ ποτέ δὲν μου ἤρχετο διάθεσις νὰ τὴν φιλήσω ἢ νὰ τῆς ὀμιλήσω.

Ἀλλὰ τὸ δωμάτιον πάλιν εἰς τὸ ὅποιον κατώκουν μὰμμη καὶ ἐγγόνη; Εἶχα ἀναγνώστη πολλὰ βιβλία εἰς τὰ ὅποια περιεγράφοντο πολλὰί πτωχικαὶ οἰκίαι, ἀλλ' εἰς ὅλα ἐκεῖνα ὁ συγγραφεὺς εἶχε βάλῃ ἥλιον, μίαν γάστραν μὲ ἀνήθ, ἐν κανάριον τὸ ὅποιον ἐκελαδεῖ μέσα εἰς τὸ κλωδί του, καὶ κανὲν εὐμορφ

τῶν παιδιῶν ὁ Στέφανος ἀπέκαμε, αἱ δυνάμεις του ἐξηκολούθησαν, καὶ δὲν εἰσπύσασεν νὰ ἀνθέξῃ τὴν φοβεράν ἐκείνην νύκτα. Ἄν δὲν τον ἐσάρωνε τὸ τελευταῖον κόμμα, θὰ τον εὑρισκόν χωρὶς ἄλλο νεκρὸν ἐπὶ τοῦ βράχου.

«Τὴν καίμενην τὴν κυρίαν!» εἶπεν ὁ ἀλιεὺς μὲ συγκίνησιν. «Μάρτις μου ὁ Κύριος ὅτι ἐθυσίαξα δύο μου δάκτυλα ἂν εἰμποροῦσα νὰ τῆς φέρω τὸ μοντζυριὸ τῆς.»

— Ἄχ! ἔλεγεν ὁ μικρὸς Πλημμύρης, ἂν οἱ ἄλλοι ἤθελαν νὰ με ἀκούσουν, δὲν θὰ εἶχαμε τώρα αὐτὰ τὰ βάζανα.

Τέλος αἱ οἰκογένειαι τοῦ χωρίου ἐπέστρεψαν εἰς τὰς οἰκίας των, καὶ ὁ γηραιὸς ἐφημέριος συνώδευσε τὴν κυρίαν Βίβηνην, τὴν ὅποιαν μετεκόμισαν λιπόθυμον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς.

[Ἐπιτελεῖται συνέχεια]

κοριτσάκι τὸ ὅποιον ἐτραγώδει ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ βράδυ.

Ἀλλὰ τὸ δωμάτιον τῆς Μάρθας ἦτο ὅλως διόλου διαφορετικόν. Ἦτο ἀδύνατον νὰ μείνῃ κανεὶς εἰς αὐτὸ περισσότερον ἀπὸ δέκα λεπτά. Φαντασθῆτε ἐν στενόμενον δωμάτιον, ἰσόγειον, μὲ ἐν στενὸν πικραθυράκι, μὲ θαμβὰ ὑαλῖα, τοῦ ὁποῦ ἢ θύρα ἦνοιγεν εἰς σκοτεινὴν καὶ μαύρην αὐλήν, ὅπου ἐφύτρωνον χορτάρια ξεθωριασμένα, τὰ ὅποια σε ἐπιάνε μὲ λαγχολίαν μόνον νὰ τα βλέπῃς.

Ὁ μόνος ἥχος ποῦ ἤκούετο εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ἦτο ἡ βαρεῖα ἀναπνοὴ τῆς ἀσθενοῦς καὶ τὸ τοιτίρισμα τῆς κανδήλας, ἢ ὅποια ἔκαιε πρὸ τῆς εἰκόνος τῆς Παναγίας.

Μίαν αὐγὴν εὐρήκαμεν τὴν δυστυχῆ γραῖαν εἰς χειροτέρην κατάστασιν. Εἰς τὸ δωμάτιον ἦτο ὁ ἰατρὸς καὶ ἡ οἰκοκυρά.

Ἡ διδασκάλισσά μου ἠθέλησε νὰ πάρωμεν μαζί μας τὴν Μάρθαν, ἢ ὅποια εἶχε ζωώσῃ εἰς τὸ στρωματάκι τῆς, τὰς χεῖράς τῆς ἔχουσα κάτω ἀπὸ τὸ πέλτωμα καὶ τὰ μάτια μεσοανικτά, τὰ ὅποια ἦσαν ἐστραμμένα πρὸς τὴν ἄλλην κλίνην ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἤκούετο μίς φωνὴ γεμάτη ἀγάπην καὶ θωπείαν.

Ἡ Μάρθα ἐκράτει ἐπάνω εἰς τὸ προσκέφαλον τῆς μίαν κούκλαν ἀπὸ πηνί χωρὶς μαλλιά. Ποτέ μου δὲν εἶχα ἰδῆ χονδροειδέστερον πρᾶγμα ἀπὸ ἐκείνην τὴν κούκλαν ἢ ὅποια εἶχε δύο χάντρες μαύρας ὡς μάτια καὶ ἓνα στόμα μεγάλο, καμωμένον μὲ τρεῖς ἢ τέσσαρες βελονῆς κοκκίνου μαλλιῦ.

Ἐν τούτοις ἢ Μάρθα τὴν παρετήρει μὲ μεγάλην ἀγάπην καὶ ὅταν ἢ διδασκάλισσά μου τὴ προέτεινε

νὰ ἔλθῃ μαζί μας, ἐσφιγξεν εἰς τὸ στήθος τῆς τὸν παράδοξον ἐκεῖνον θησαυρὸν καὶ ἠρήθη μὲ εὐγένειαν ἀλλὰ μὲ σταθερὰν ἀπόφασιν.

Ἐν τούτοις ἢ μὰμμη ἔλεγεν εἰς τοὺς παρευρισκόμενους εἰς τὸ δωμάτιον μὲ φωνὴν τρεμουλιαστὴν καὶ ἀδύνατην.

— . . . Βάλετε μὲ τὸν νοῦ σας. Τὸ κακόμοιρο τὸ κοριτσὶ ἐγίνε ἄσπρα σὰν κερὶ καὶ ἀρρωστιαρὶκὸ ἀπὸ τῆ ζωῆ που περᾶ μαζί μου τόσα χρόνια τώρα. Δὲν ἐβγήκε κ' αὐτὸ μίξ φορὰ περίπατο, δὲν ἔπιασε ἓνα παιγνίδι εἰς τὰ χεῖρά του, δὲν ἔπιασε σὺν τᾶλλα κοριτσά, μόνε πάντα εἰς τὸ πλάγι μου μ' ἔπαράστεκα καὶ ἔρραβε ἔρραβε στρωματικὰ ποικαμίσα καὶ μ' αὐτὰ τὰ χεράκια ἔδραξε ὡς ἐξήντα ἢ ἑδδομήντα λεπτά τὴν ἡμέρα!

Ἐγὼ ἤπλωσα τὰς χεῖράς μου καὶ ἀγκάλιασα τὴν Μάρθαν. Δὲν μου ἐφαίνετο πλέον τόσο ἀσχημ.

— . . . Μία φορὰ, ἐξηκολούθησεν ἢ ἀσθενὴς, ἦλθαν δύο κύριαι μαυροφορεμένοι, μὲ κάτι χαρτιά εἰς τὸ χέρι· τοὺς εἶχε βάλει μίᾳ καλῇ ἀρχόντισσα νὰ πάρουν τὴν μικρὴν καὶ νὰ τὴν πάγουν σ' ἓνα μεγάλο σχολεῖο που θάτρωγε κάθε μέρα κρέας καὶ θάπινε καὶ κρασί. Μὰ τὸ κοριτσάκι μου ἦλθε καὶ μ' ἀγκάλιασε μὲ δάκρυα καὶ τοὺς εἶπε:

— Δὲν ἔρχομαι, δὲν θέλω τίποτε, θὰ μείνω μὲ τὴ γρηάμου μὰμμη ποῦνε ἀρρωστῆ.

Ἐγὼ ἐφίλησα τὴν Μάρθαν εἰς τὰ μάτια δὲν μου ἐφαίνοντο πλέον ἄσχημα τὰ μάτια τῆς, μού ἐφαίνοντο ὠραία, ἀγγελικά· καὶ τὰ μαλλιά τῆς; Ποῖος ἔλεγε ὅτι τὰ μαλλιά τῆς ἦσαν σὰν στουπί; ἦσαν ξανθὰ, πολὺ ἀνεκτά, ἀλλὰ ξανθὰ.

Ἡ γραῖα μὰμμη ἔπαυσε πλέον νὰ ὀμιλῇ ἢ οἰκοκυρά ἦτο ἐκεῖ, ἐσκέπασε τὸ πρόσωπον τῆς γραιῖας διὰ νὰ ζωσταθῇ καὶ ἢ διδασκάλισσά μου ἐπῆρεν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς τὴν μικρὰν καὶ τὴν ἐπῆγεν ἕως εἰς τὸ ἀμάξι μας.

Ἄμα ἐφθάσαμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας, ἢ μητέρα τὴν καθούσασε μὲ θωπείας καὶ τὴν συνεβούλευσε νὰ φανῇ γενναία.

— Ὄσσαι πάντα μαζί μας! τῆ εἶπα ἀφ' οὗ τὴν ἐφίλησα πάλιν.

Ἡ Μάρθα μὲ παρετήρησε μὲ τὰ ὠχρὰ καὶ μὲ λαγχολίκα μάτια τῆς, καὶ εἶπε σιγανὰ:

— Καὶ ἢ μὰμμη μου;

— Ἡ μὰμμη σου, ἀπήντησεν ἢ μητέρα μου, ἀνεχώρησεν εἰς ἓνα τόπον ὠραιότερον ἀπὸ τούτον. Αὐτὴ δὲν θὰ ἔσκαγυρῆσθ πλέον ἐδῶ, ἀλλ' ἢμεῖς θὰ πᾶμε μίαν ἡμέραν νὰ τὴν εὐροῦμε.

Ἡ Μάρθα ἔσκυψε τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ ἤπλωσε μηχανικῶς τὴν χεῖρά τῆς ὡς νὰ ἐξήτει κάτι τι.

— Θέλεις τίποτε; τῆ εἶπα εἰς τ' αὐτή.

Τὸ κοράσιον ἔκαμε νεῦμα ὅτι κάτι ἦθελε.

— Θέλεις παιγνίδια; θέλεις τὴν κούκλα μου;

Κούττα τί εὐμορφὴ που εἶνε! Τὶ εὐμορφά που τὴν ἔχω ἐνδυμένη!

Ἡ μικρὰ κόρη οὔτε ἔστρεψε νὰ τὴν ἴδῃ, καὶ ἔμεινε σκεπτικῆ.

Μία ἰδέα ἐπέρασεν ἔξαφνα ἀπὸ τὸν νοῦν μου.

— Θέλεις νὰ σου φέρω τὴν ἰδέικὴν σου; τῆ εἶπα σιγὰ.

Τὸ πρόσωπον τῆς Μάρθας διὰ μίᾳς ἔλαβε ζωὴν. Ἐστρεψε καὶ με εἶδε καὶ μου εἶπε μὲ καμάρι:

— Μοῦ τὴν ἔχει κάμη ἢ μὰμμη μου!

Μετ' ὀλίγα λεπτά ἢ διδασκάλισσά μου ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιον μὲ τὴν πανίνην κούκλαν, τὴν ὅποιαν ἔβαλεν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς Μάρθας.

Καὶ τὸ κοράσιον τὴν ἐνηγκαλιόσθη μὲ ἀγάπην, καὶ τὰ δάκρυα τα ὅποια εἶχαν στερεῦσθ, εἰς τοὺς κουρασμένους ἀπὸ τὸ ράψιμον ὀφθαλμούς του, ἔδῃσαν διὰ μίᾳς καὶ ἢ ὀρφανὴ ἐγγόνη σείγγουσα τὴν κούκλαν τῆς εἰς τὸ στήθος τῆς ἔκλαυσε τὴν δυστυχῆ τῆς μὰμμη.

ΣΑΠΦΩ ΔΗΛΑΑΝ

ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΙ

Ποντίκι μου, ποντίκι μου,
Ποῦ ἀνω κάτω τρέχεις,
Τὴν λαιμαργίαν ἄφησε
Καὶ μάθε νὰ προσέχῃς.
Ποντίκι μου, ποντίκι μου,
Πολὺ καλὸ θὰ πάθῃς.

Ποντίκι μου, ποντίκι μου,
Μὴ τρέχῃς ὅπου φθάσῃ
Ἐκεῖ στημένο δόκανο
Προσμένει νὰ σε πιόσῃ.
Ποντίκι μου, ποντίκι μου,
Πολὺ καλὸ θὰ πάθῃς.

Εὐρήκε 'κεῖ τὸ δόκανο,
'Αρχίζει νὰ σαγκάνῃ,
Καὶ κλάπ, κτυπᾷ τὸ δόκανο,
Καὶ τὸ ποντίκι πιάνει
Ποντίκι μου, τὴν ἐπαθῆς,
'Εχάθῃς ἀχ! ἐχάθῃς.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

Η ΚΑΚΙΩΜΕΝΗ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ Εὐθαλία ὄλο κακιώνει. Διατί; κανεὶς δὲν το εἰξέβρει οὔτε αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ. Εἶνε συνειθισμένη νὰ κακιώνῃ ἅμα τῆς ἐναντιωθῶν εἰς τὸ παραμικρὸν ἢ τὴν ἐπιπλήξουν ὄλιγον, κακιώνει ἀμέσως, ἀφίνει τὰς φίλας τῆς καὶ φεύγει.

Μίαν ἡμέραν, προχθές, ἐπαίξε μὲ τὰς δύο μικρὰς ἐξαδέλφας τῆς, τὴν Σοφίαν καὶ τὴν Κλεοπάτραν, αἱ ὁποῖαι εἶχον ὑπάγῃ τὸ δεῖλι εἰς τὸ σπῖτι τῆς διὰ τὴν κάμου συντροφίαν καὶ νὰ παίζου μαζὶ.

Κάθε μία ἐξαδέλφη τῆς εἶχε πάρῃ μαζὶ τῆς καὶ τὴν κούκλαν τῆς καὶ ἤρχισαν νὰ παίζουν καὶ νὰ μιμοῦνται τὰς κυρίας που πηγαίνουν εἰς τὰς ἐπισκέψεις μὲ τὰ παιδιὰ των.

ΕΥΘΑΛΙΑ. Καλημέρα, κυρία, πῶς εἰσθε εἰς τὴν ὑγείαν σας;

ΣΟΦΙΑ. Πολὺ καλά, κυρία, εὐχαριστῶ. Καὶ ὑμεῖς πῶς ἔχετε; καὶ ἡ μικρὴ σας καλά εἶνε;

ΣΟΦΙΑ. Ἐγὼ εἶμαι πολὺ καλά, ἀλλ' ἡ μία κόρη μου, ἡ Ἄρτεμις, ὑποφέρει ἔθγαλε τὸ χέρι τῆς! Ἡ μικρούλα μου δὲν παραπονεῖται, διότι εἶνε πολὺ ἤσυχη καὶ ἡμερῃ, ἀλλὰ τὸ νοιώθω που ὑποφέρει καὶ πονεῖ, γιατί ἔβην τὴν νύκτα δὲν κλεῖ μάτι καὶ δὲν ἔχει διόλου ὄρεξι νὰ φάγῃ.

ΕΥΘΑΛΙΑ. Πῶς τὴν λυποῦμαι! Ἀλλὰ πῶς δὲν ἐφροντίσατε νὰ τῆς βάλετε τὸ χέρι τῆς; Εἶνε πολὺ εὐκόλον.

ΣΟΦΙΑ. Τὸ ἐσκέφθηκα αὐτὸ, νὰ σας 'πῶ τὴν ἀλήθειαν· ἀλλὰ δὲν εὐκαιρῶ πολὺ, ἔχω νὰ κάμω τόσας ἐπισκέψεις!

Καὶ ἐξηκολούθησαν νὰ ὁμιλοῦν δι' ἄλλα πράγματα. Μετ' ὀλίγον μία ἄλλη ἐπισκέπτρια ἐμβῆκεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Εὐθαλίας. Ἡ Κλεοπάτρα ἐχαιρέτισεν ὅπως ἔπρεπε καὶ ἐκάθησεν εἰς μίαν καθέκλαν.

ΕΥΘΑΛΙΑ. Τί ἄσχημος καιρὸς! Εἰσθε πολὺ καλὴ, κυρία, νὰ ἐλθῆτε μὲ αὐτὴν τὴν βροχὴν νὰ με ἰδῆτε.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. ὦ! ἀγαπητὴ μου, δέγμου ἀξίζει αὐτὸς ὁ ἔπαινος, διότι ἦλθα μὲ τὴν ἁμαξάν μου.

ΕΥΘΑΛΙΑ. Ἐχετε καλὰ ἄλογα; Τὰ ἰδικά μου εἶνε περιφάνεια.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Καὶ τὰ ἰδικά μου ἐπίσης, τρέχουν μάλιστὰ τόσον γρήγορα ὡς τὸν δρόμο, πὺ φοβοῦμαι πάντοτε μὴν πλακώσουν κανένα.

ΕΥΘΑΛΙΑ. Νομίζω, κυρία, ὅτι καὶ τὰ ἰδικά μου ἄλογα τρέχουν τόσον γρήγορα ὡς τὸν δρόμο καὶ τὰ ἰδικά σας. Τρέχουν σὰν τὸν ἀέρα· καὶ ὄλοι σταματοῦν διὰ νὰ τ' ἀφήσουν νὰ περάσουν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὅχι, κυρία, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τρέχουν σὰν τὰ ἰδικά μου.

ΕΥΘΑΛΙΑ. Μὰ ἀφοῦ σας το λέγω; Καὶ ἐπειτα... νὰ σας 'πῶ, μὴ με σκοτίζετε μὲ τὸ ὄχι σας, καὶ δὲν θὰ παίξω πλέον μαζὶ σας.

Ἡ Κλεοπάτρα, ἅμα εἶδεν ὅτι ἡ Εὐθαλία το ἐπῆρε κατάκαρδα, ἤρχισε νὰ γελᾷ καὶ τῆς εἶπε: «Μὰ τώρα παίζομεν, Εὐθαλία, καὶ δὲν πρέπει νὰ δυσανεστῆσαι.»

«Ἐλα νὰ φιληθοῦμε, εἶπεν ἡ Κλεοπάτρα, ἡ ὁποῖα εἶχε καλὴν καρδίαν καὶ ἄς ἀφήσωμεν αὐτὴν τὴν κουβένταν. Ἄς παίζωμεν ἄλλα παιγνίδια.»

Ἀλλὰ μὲ ὄλα αὐτὰ ἡ Εὐθαλία ἐκατσούφιασε περισσότερο· ἀφῆσε μάλιστὰ τὰς ἐξαδέλφας τῆς καὶ ἐπῆγε καὶ ἐκάθησεν εἰς ἓν μικρὸν σκαμνάκι εἰς μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσης.

Ἰδέτε τὴν. Γυρᾷ πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶνε αἱ δύο ἐξαδέλφαι τῆς αἱ ὁποῖαι ἤρχισαν νὰ παίζουν μόναι των, χωρὶς νὰ ταις μέλῃ διὰ τὴν κακιωμένην Εὐθαλίαν. Ἀρχίζει νὰ λυπητῆται καὶ νὰ μετανοῇ δι' αὐτὸ που ἔκαμε, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν θέλει νὰ εἰπῇ τὸ λάθος τῆς, μένει πειστωμένη.

Ἡ Κλεοπάτρα καὶ ἡ Σοφία, αἱ ὁποῖαι εἶνε περισσότερο γνωστικαὶ καὶ δὲν δυσανεστοῦνται μαζὶ τῆς διόλου, τὴν πλησιάζουν μὲ εὐγένειαν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἐλα, Εὐθαλία, ἀδικὰ σε δυσήρηστησα, συγχώρησέ μὲ πού σε ἔκαμα νὰ λυπηθῆς.

ΣΟΦΙΑ. Σὲ παρακαλῶ, ἔλα νὰ παίζομε, θὰ κάμομε ὅ,τι θέλεις.

Ἡ Εὐθαλία ἀποφασίζει ἐπὶ τέλους. Σηκώνεται καὶ φιλεῖ τὰς δύο ἐξαδέλφας τῆς.

«Ἐγὼ πταίω, λέγει εἰς αὐτάς, πὺ ἐδυσανεστῆθηκα διὰ τόσον μικρὸν πρᾶγμα, καὶ ἐκάκισα. Πολλὰς φορές μου εἶπαν, πῶς αὐτὸ εἶνε μεγάλο ἐλάττωμα· γι' αὐτὸ λοιπὸν κι' ἐγὼ δὲν θὰ ξανακακιώσω.»

Ἄς εὐχρηθῶμεν εἰς τὴν Εὐθαλίαν νὰ κρατήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν τῆς· διότι κανεὶς δὲν ἀγαπᾷ ὄσας κακιώνουν, ὡς καὶ αὐτὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ φεύγουν ἀπὸ σιμά των καὶ δὲν θέλουν νὰ παίζουν μαζὶ των.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥΡΕΩΣ ΑΛΗ-ΚΙΡΑΖ

ΝΑΝΤΙΠΡΗΤΟΙ ὁ Ἄλῃ-Κιράζ ἦτο ὁ εὐτυχέστερος κουρεὺς τῆς πόλεως Βαγδάτης, ὅπου τὰ πάντα ἦσαν εἰς λαμπρὰν κατάστασιν, ἡ ἡσυχία, ἡ εὐφορία, τὸ ἐμπόριον, αἱ τέχναι καὶ τὰ γράμματα ὡς καὶ αὐτὸ τὸ εὐγενὲς ἐπάγγελμα τῶν κουρέων, μεταξύ τῶν ὁποίων, ὁ περισσότερον εὐτυχὴς, ὡς εἶπομεν, ἦτο ὁ Ἄλῃ-Κιράζ.

Ὁ Ἄλῃ-Κιράζ ἐφιμύζετο μεγάλως εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ εἰς τὰς πλησιοχώρους πόλεις διὰ τὴν ἐπιτηδειότητά του, καὶ παντοῦ δικαίως ἐπῆγνον τὴν τέχνην του.

Φαντάσθητε, μικροὶ μου ἀναγνώσταί, ὅτι ἠδύνατο μὲ κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ χωρὶς νὰ κάμῃ

τὸ ἐλάχιστον κόψιμον, νὰ ξυρῆξῃ τὴν κεφαλὴν, τὰς παρεῖας καὶ τὸν πάγωνα τῶν πελατῶν του. Ἐγὼ, βεβαίως, δὲν θὰ ἀφήνα νὰ δοκιμάσῃ εἰς τὴν κεφαλὴν μου τὴν τέχνην του, ἀλλ' ὁμολογῶ ἐν ὄλῃ τῇ εὐλικρινείᾳ μου ὅτι θὰ εἶχα ἀδικον.

Ὅλοι λοιπὸν οἱ ἐπίσημοι τῆς Βαγδάτης, ἀπὸ τὸν μεγάλον βεζῆρον Δζαφφάρ ἕως καὶ τὸν τελευταῖον Καδῆ, ἦσαν πελάται τοῦ Ἄλῃ. Ἐπὶ τέλους τόσον περιζήτητος ἔγινε, ὥστε ἐσῆκισσε πολὺ ὑψηλὰ τὴν μύτην του, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι θὰ κάμῃ ἀμαρτίαν ἂν ἐξῆρκε καμμίαν κεφαλὴν ἡ ὁποῖα δὲν ἦτο τοῦλάχιστον κεφαλὴ Ἄλῃ.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἦτο πολὺ γελοία· διότι ἡ ὑπερηφάνεια εἰς κανένα δὲν ταπεινάζει, οὔτε εἰς κουρεῖα οὔτε εἰς μεγάλον βεζῆρον.

Ἐὰν ἐγνωρίζετε τὴν Βαγδάτην, ἀναγνώσταί μου, θὰ εἰξεύρατε ὅτι εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν τὰ καυσόξυλα εἶνε πολὺ σπάνια, καὶ ἐπομένως πολὺ ἀκριβᾶ. Ὁ Ἄλῃ-Κιράζ λοιπὸν, ὡς πρῶτος κουρεὺς που ἦτο, ἔκαμεν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του μεγάλην κατανάλωσιν ξύλων· διὰ τοῦτο οἱ ξυλάδες ἔτρεχον εἰς τοῦ Ἄλῃ, βέβαιον

Ο Ξυλᾶς τον ηὐχαρίστησε πολὺ καὶ ἔμειναν σύμφωνοι διὰ τὴν τιμὴν τοῦ ξυρσίματος· ὁ Ἄλῃ-Κιράζ ἐξύρισε τότε μὲ μοναδικὴν τέχνην τὸ τραχὺ πρόσωπον τοῦ χωρικοῦ· διότι πρέπει νὰ το ὁμολογήσωμεν, ὁ κουρεὺς δὲν εἶχε τὸ ταῖρι του εἰς τὴν ἐπιτηδείότητα. Ἀφ' οὗ ἐξυρίσθη ὁ Ξυλᾶς, ὁ Ἄλῃς τον ἠρώτησε ποῦ ἦτο ὁ φίλος του.

— Δὲν εἶνε μακριά, ἐδῶ κοντὰ εἶνε, εἶπεν ὁ χωρικός, θὰ σοῦ τον φέρω ὅσο νὰ 'πῆς δύο.

Καὶ ἐνῶ ἔλεγεν αὐτὰ ἐξῆλθε: μετὰ μίαν δὲ στιγμὴν ἐπέστρεψε, φέρων μαζί του τὸν ὄνον του.

— Ὅριστε, σοῦ φέρω τὸν σύντροφό μου, εἶπε μὲ ἀφέλειαν, θὰ σοῦ το γνωρίζω χάριν, ἀν μού τον κουρέψης ὅπως πρέπει.

— Ξεκουμπισθίτε ἀπ' ἐδῶ, ἐσὺ καὶ ὁ γαῖδαρός σου! ἀνέκραξεν ὁ μάστρο Ἄλῃς καταθυμωμένος. Ἐγὼ νὰ ξυραρίσω τὸν γαῖδαρό σου. Μὴν ἐτρελλάθῃκεις; Δὲν φθάνει που ἐξυράρισα τὰ μούτρα σου, χωριγιάτη; καὶ θέλεις νὰ κουρέψω καὶ τὸν ψωριτάρη τὸν γαῖδαρό σου!! Νὰ ξεκουμπισθίτε γρήγορα ἀπ' ἐδῶ καὶ οἱ δύο σας!.

Μὲ τοιαύτας δὲ ὑβρεῖς, τοὺς ἐδίωξεν ἀπὸ τὸ κουρέϊόν του.

Ὁ Ξυλᾶς το ἐπερίμενε τοῦτο δι' αὐτὸ δὲν ἔχασε τὸν καιρὸν του εἰς ματαίως φιλονικίας, ἀλλ' ἐπήγγεν ἀμέσως εἰς τὸ παλάτι τοῦ Καλίφη.

Ἐπαρουσιάσθη ἀμέσως ἐνώπιόν του καὶ τῷ ἐδιηγήθη ὅσα συνέβησαν.

— Πολὺ καλὰ! εἶπεν ὁ Ἀροῦν-ἄλ-Ρασίδ· κάθησαι αὐτοῦ καὶ περιμενε.

Ἐπειτα εἶπεν εἰς ἕνα ἀξιωματικὸν του:

— Τρέξε γρήγορα νὰ φωνάξῃς τὸν κουρέα Ἄ-

λῃ-Κιράζ καὶ εἰπέ του νὰ ἔλθῃ ἐδῶ μὲ τὰ καλλίτερά του ξυράφια.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐξῆλθε καὶ μετὰ δέκα λεπτά ὁ κουρεὺς ἦλθε καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα ἐνώπιον τοῦ Ἀροῦν-ἄλ-Ρασίδ.

— Μάστρο Ἄλῃ, εἶπεν ὁ Καλίφης, λέγουσιν πως εἶσαι μοναδικὸς τεχνίτης 'ς τὸ ξυράφι. Ὅλη ἡ Βαγδάτη ἐπαινεῖ τὸ χεῖρι σου.

Ὁ κουρεὺς ἐκακκίνισεν ἀπὸ ὑπερηφάνειαν ἀκούων τὸν βασιλέα νὰ τον ἐπαινῇ τόσο πολὺ ἐνώπιον τῶν αὐλικῶν του: καμμία ἀμφιβολία πλέον δὲν ἔμενεν ἔλεγε μέσα του τὸ ὄνειρόν που εἶχε νὰ γίνῃ κουρεὺς τοῦ Καλίφη ἔμελλε νὰ πραγματοποιηθῇ.

Μετὰ τινὰ σιωπῆν, ὁ Ἀροῦν-ἄλ-Ρασίδ ἐξηκολούθησε:

— Διατί ἀρνείσαι νὰ ξυρίσῃς τὸν σύντροφόν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου; δὲν ἔχετε μείνει σύμφωνοι;

Ὁ κουρεὺς ὠχρίασε, ἀνεγνώρισε τὸν Ξυλᾶν καὶ ἀπεκρίθη, ἀφοῦ ἐρίλησε τὸ ἔδαφος:

— Ἀρχηγὲ τῶν πιστῶν, πραγματικῶς ὑπεσχέθηκα νὰ κουρέψω τὸν σύντροφόν του, ἀλλὰ ποῖος μπορούσε ποτὲ νὰ φαντασθῇ πως θὰ διαλέξῃ ἕνα γαῖδαρο, μὲ συμπάθειαν, γιὰ σύντροφο καὶ νὰ θέλῃ νὰ τοῦ τον κουρέψω ὅταν νὰ ἦταν ἀνθρώπος;

— Πολὺ ὀρθὰ ὁμιλεῖς, εἶπεν ὁ Καλίφης, ἀλλ' εἰπέ μοῦ σε παρακαλῶ, ποῖος ἐφαντάσθη ποτὲ νὰ ζητήσῃ νὰ πάρῃ καὶ τὸ σαμάρι τοῦ γαῖδαρου μαζί μὲ τὰ καυσόξυλα;

Ὁ κουρεὺς ἐνόησε καὶ δὲν εἰμπόρεσε νὰ ἀποκριθῇ τίποτε.

— Ὁ Ξυλᾶς ἔχει δίκαιον, εἶπεν ὁ μονάρχης· ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ σήμερον. Νὰ ὁ γαῖδαρος, βγάλε τὰ ξυράφιά σου καὶ γρήγορα νὰ τον ξυραρίσῃς!... εἰ δὲ μή...

« ΕΓΩ ΝΑ ΞΥΡΑΡΙΣΩ ΤΟΝ ΓΑΪΔΑΡΟ ΣΟΥ!!! »

Ποῖος θὰ ἐτόλμα νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ Καλίφη!

Ὁ κουρεὺς λοιπὸν ἐτοίμασεν ἀρκετὴν σαμπουνάαν, ἔτριψε μὲ αὐτὴν τὸν ὄνον ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως τὰ πόδια, τοῦ ἔβαλε γύρω εἰς τὸν λαιμὸν μίαν πετσέταν καὶ ἤρχισε νὰ τον ξυρίξῃ ἐνώπιον τοῦ Καλίφη, τοῦ μεγάλου Βεζίρη καὶ ὄλων τῶν αὐλικῶν οἱ ὅποιοι ἐξεκαρδίζοντο εἰς τὰ γέλοια ὄλοι διὰ τὸ παράδοξον θέαμα.

Προσθέσατε δὲ εἰς ὅλα ταῦτα καὶ τὸ ὅτι, ὁ ὄνος δυσωραστῆθείς, ὡς μὴ συνεθισμένος νὰ ξυραφίζεται, ἔχατε τὴν ὑπομονὴν του καὶ ἔδωκεν ἀρκετὰς κλωτσιὰς εἰς τὸν κουρέα καὶ φαντασθίτε πλέον τὴν θέσιν τοῦ Ἄλῃ-Κιράζ. Ἀλλ' ἐπὶ τέλος ὁ κουρεὺς κακὰ ψυχρὰ ἐτελείωσε τὸ ξυράρισμα τοῦ γαῖδαρου καὶ ἀνεχώρησε.

Ο ΦΟΒΟΣ

Ὁ μικρὸς Πάτροκλος τὸ ἀπόγευμα ἡμέρας τινὸς κατέθη νὰ κάμῃ τὸν συνεθισμένον του περίπατον μαζί μὲ τὴν μητέρα του εἰς τὸν μεγάλον κήπὸν τῶν καὶ ποτε μὲν ἔτρεχεν ἐμπρός καὶ ἐπῆδα, ποτε ἔπιανε τὴν χεῖρά της καὶ τὴν ἠρώτα μὲ μεγάλην περιέργειαν δι' ὅλα τὰ πράγματα τὰ ὅποια ἔβλεπε. Ἀμα ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον σχεδὸν τοῦ κήπου, ὁ Πάτροκλος διὰ μίαν ἔπαυσέ νὰ ὀμιλῇ καὶ κατατραυμαγμένος ἐκρόφη ὀπίσω ἀπὸ τὴν μητέρα του, ἀρπάσας μὲ δυνάμειν τὴν χεῖρά της.

— Τί ἔχεις, Πάτροκλε; τῷ εἶπεν αὐτὴ ἀμέσως σταθεῖσα καὶ λαβοῦσα τὸν υἱὸν της εἰς τὴν ἀγκάλῃν της.

Ὁ Πάτροκλος ἔτρεψε, καὶ ἦτο κατακίτρινος.

— Δὲν το εἶδες, μητέρα; Ἐκεῖ μέσα 'ς αὐτὰ τὰ χαμόκλαδα εἶνε ἕνα μεγάλο θηρίο μὲ μεγάλα μεγάλα αὐτιά!

Ἡ μήτηρ προσεπάθησε νὰ τον καθησυχάτῃ καὶ νὰ τῷ δώσῃ θάρρος· ἀφ' οὗ δὲ εἶδεν ὅτι κάπως ἡσ-

Ὁ χωρικός ἐξεδικήθη πολὺ καλὰ. Τὴν στιγμὴν δὲ καθ' ἣν ἀνεχώρει διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ χωριὸν του, ὁ Καλίφης τῷ ἐδώρησεν ἀρκετὰ χρήματα καὶ τῷ ἔδωκε διαταγὴν νὰ προμηθεύῃ αὐτὸς εἰς τὸ ἔξῃς ὅλα τὰ καυσόξυλα τὰ ὅποια ἐχρειάζοντο τὰ βασιλικὰ μαγειρεῖα· ὅθεν μετ' ὀλίγον καιρὸν ἔγινε πλούσιος καὶ ἀπέκτησε μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὸ χωριὸν του.

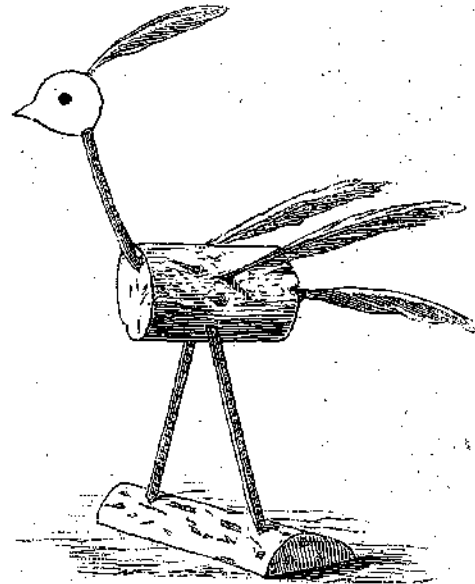
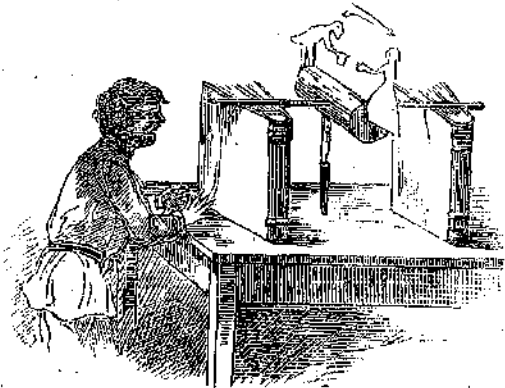
Ὁ Ἄλῃ-Κιράζ ὁμως κατήντησεν ὁ περιγελῶς ὄλης τῆς Βαγδάτης τὸν ὀνόμασαν «Κουρέα τῶν γαϊδαρῶν» καὶ αὐτὸ ἔγινεν αἰτία νὰ χάσῃ τὴν πελατεῖαν τοῦ μεγάλου Βεζίρη, τοῦ μουφτῆ, τῶν ἀγάδων, τοῦ καδῆ, μὲ ἕνα λόγον ὄλων τῶν ὑπαλλήλων τῆς πόλεως, διότι, ἀφοῦ ὁ Ἄλῃ-Κιράζ ἦτο κουρεὺς τῶν γαϊδαρῶν, ἐφοβοῦντο νὰ ξυραφισθῶν εἰς αὐτὸν μήπως τοὺς θεωρήσουν ὡς τοιούτους.

ΠΑΙΝΓΙΔΙΑ

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΗΣ ΒΑΡΥΤΗΤΟΣ Κόψατε εις έν παλαιόν παιγνίσχατον δύο ανθρωπίσκους, ένα νέον που να χαιρετά και μίαν κυρίαν που ν' άπλένη τὸ χέρι της, θέσατέ τους εις τὰ δύο άκρα ενός μακροῦ

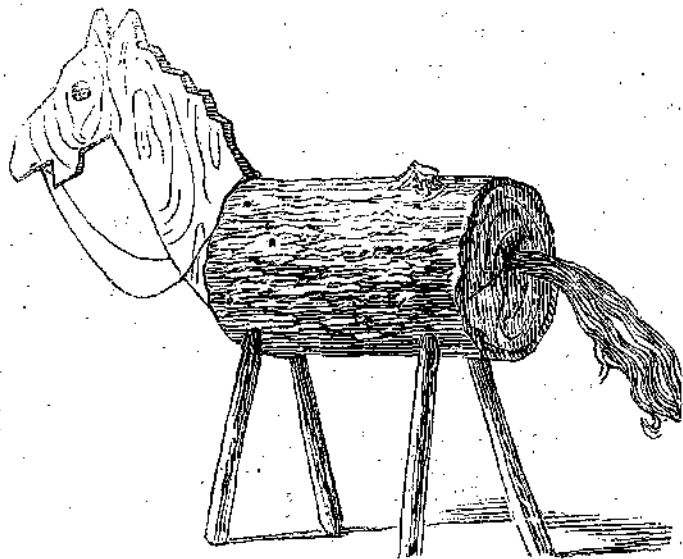
κατασκευάσατε έν ξύλινον ἄλογον. Κάματέ το με έν τεμάχιον χονδρού κλάδου, με έν τεμάχιον σανιδίου κομμένον ὡς κεφαλή και με τέσσαρα ξυλάρια. Μή λησμονήτε νὰ κατασκευάσετε τὴν οὐράν με στυπέλον.

τεμαχίου φελού ἄφ' οὗ το σχίσατε και ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Βάλετε τὸ μαχαίρι σας καθέτως κάτω ἀπὸ τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος. Βάλετε δια ἐπὶ δύο βιβλίων, τὰ ὅποια ἀκουσθούν εις μίαν τράπεζαν. Κινήσατε τότε ὀλίγον τὰ δύο πρόσωπα τὰ ὅποια θὰ γύρουν διαδοχικῶς ἀπὸ τὸ έν ἢ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Ὁ θεατής πρέπει νὰ σταθῆ εις τὸ πλάγι ὅπως τὸ έν βιβλίον τοῦ κρύπτη τὸν μηχανισμόν τοῦ παιγνιδίου τούτου.

ΤΟ ΑΛΟΓΟΝ. Ἄν θέλετε νὰ διασκεδάσητε τοὺς μικροὺς ἀδελφούς σας και τὰς μικρὰς ἀδελφάς σας

Τὸ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛΙ. Τὸ θαλασσοπούλι εἰμπαράζει νὰ κατασκευάσετε με έν τεμάχιον φελού, τρία σπέρτα, μίαν σφαίραν ἄφ' ἧς ψωμίον ὡς κεφαλήν, και μερικὰ πτερὰ τῆς ὄρνιθος.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τῷ σχολείῳ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Διατί, Κωστάκη, ὁ θεὸς ἀπηγόρευσε εις τὸν Ἀδὰμ και τὴν Ἑβάν νὰ φάγουν τὰ φῦλα τὰ ὅποια εὐρισκόντο εις τὸν Παράδεισον;

ΚΩΣΤΑΚΗΣ. [Μετὰ τινα σκέψιν]. Διότι ἤθελε νὰ το κάμη κομποτά!

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Σπαρτιάτιδος; Ἀγγελοῦδος.

Ὁ μικρὸς Κουφιοκεφαλάκης συναντᾷ τὸν φίλον του και τὸ ἀναγγέλλει ὅτι ἡ μαμά του ἐγέννησε.

— Τί ἔκαμε, ἀγόρι; ἐρωτᾷ ὁ φίλος του.

— Ὅχι.

— Ἄ, λοιπὸν κορίτσι;

— Μπᾶ, πὸς το ξέρεις, λέγει ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἐκπληστέμενος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ρήγα Φεραίου.

Ὁ Μανώλης, κρατῶν τεμάχιον ψωμίου, ἐπίδη εις τὸν φίλον.

— Δὲν κάθασαι εις ἓνα μέρος ἡσυχᾶ, νὰ φάγη καθὼς πρέπει τὸ ψωμί σου; τῷ λέγει ἡ μήτηρ του.

— Μήτέρα, εἶπεν ὁ Μανώλης, πηδὼ διὰ νὰ ἱδρώσω.

— Καὶ διὰ τί, παιδί μου.

— Διότι ὁ πατέρας λέγει πάντοτε, ὅτι πρέπει νὰ τρώω γαμιν τὸν ἄρτον μας με τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου μας.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μουσοῦρου.

Ἡ ΜΗΤΗΡ. Πολὺ σε ἀγαπῶ, παιδί μου. Ζήτησε και θά σου κάμω ὅ,τι χάριν θέλεις.

ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ. Καλὰ, μήτέρα. Παρακαλῶ νὰ εἰπῆς εις τὸν πατέρα νὰ κάμη ἓνα λαχαροπλαστέιον.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρμονίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ »

Ὡς ἐξ ἐφόδου κατέκτησε διὰ μίας τὴν ἀγάπην μου ὁ Ἦρω τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Καὶ πρῶτον σε συχαίρω διὰ τὴν ὠρίαν ἐκλογὴν τοῦ ψευδωνύμου σου, και ἔπειτα δι' ἑσά μου γράφεις με τὴσιν τρυφερότητι και με τόσο ἀϊσθημα. «Ὅταν διαβάω τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ἔτσι νομίζω ὅτι εὐρισκομαι εις τὴν ἀγαπητὴν μου Ἑλλάδα, τὴν ὅποιαν τόσο ποθῶ νὰ ἴδω... και τότε ἐνοῶ κ' ἐγὼ ὅτι εἶμαι ἑλληνοπούλον.» Σοῦ εὐχομαι νὰ ἴδῃς δσον τὸ δυνατόν καύτερα τὴν γλυκεῖαν Πατρίδα και ν' ἀξιώθῃς νὰ κάμη δι' αὐτὴν ὅ,τι σου ἐμάνει ἡ καρδιά σου ἢ ὅποια σε ἐκένευσε τὸ ὄρατον ψευδώνυμόν σου.

Ἐκαστος δύναται νὰ φαντασθῆ χρησίμως, μικρὰ μου φίλη Ἐλένη Παπαλεῶνδρου, εἴτε μεγάλος εἴτε εἴτε μικρός, εἴτε πλούσιος εἴτε πτωχός, ἂν ἐκτελῆ τὰ καθήκοντά του πρὸς τὴν Πατρίδα και πρὸς τὸν πληθόν του.

Ὁραῖόν εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου, Ζήνων Κουτιεῖ! Ὡς πρὸς τὸ γράψιμόν σου δὲν μου φαίνεται ἄσχημον, ἂν και εἰμπορεῖς νὰ γράφῃς ἀκόμη καλλιτέρη ἄφ' οὗ φαίνεσαι τόσο φιλότιμον παιδίον.

Τόσον πολὺ μου ἀρέσει ἡ ἀλληλογραφία σου ὥστε δὲν ἔβλεπον τὴν ὥραν νὰ σου γράψω διὰ νὰ λάθω κ' ἐγὼ μέρος εις αὐτὴν, οὕτω ἀρχίζει τὴν ἐπιστολήν της ἡ Ἀρυσοπέδιλος Ἦρω. Λοιπὸν νὰ μου γράψῃς τακτικὰ, καλὴ μου φίλη, διὰ νὰ προενηθῆς ευχαριστησιν συγχρόνως και εις τὸν ἑαυτὸν σου και εις ἐμέ. Μ' ἓνα σπμάρο δύο τρυγῶνα, ὅπως λέγει και ἡ παροιμία.

Ἢ μὲν ἰδέα σου περὶ τῆς βαθμιαίας προόδου τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἀποδεικνύει ὅτι ἔχεις κρίσιν, ἢ δὲ περὶ τοῦ ἀπουρισμοῦ ἀγανάκτησιν σου ἀποδεικνύει ὅτι ἔχεις καρδιαν ἑλληνικὴν και φιλότιμον. Ἐδελαί Ἑλληνο.

Πολὺ μου ἤρεσε τὸ ψευδώνυμόν σου, Τροπαιοῦχος τοῦ Μεσολογγίου.

Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία, ἀγαπητῆ μου Ἀρράμπελη, ὅτι καταβάλλω μεγάλην προσοχὴν εις ἑσά γράφω. Ἐν περιοδικῶν διὰ παιδία δὲν εἶνε τόσο εὐκόλον ὅσον φαίνεται, ἀπαιτεῖ ἴσως περισσότερούς κόπους παρὰ ἐν ἄλλο διὰ μέγλους. Οἱ ἔκαστοί σου με εὐχαριστήσαν πολὺ.

Πὸς νὰ μὴ συγκληθῶ ὅταν ἀναγινώσκω τοιαύτας ἐκφράσεις ἀγάπης και ἐκτιμήσεως ἐκ μέρους τῶν φίλων μου... εἶσαί ὄχι μόνον καλὴ σύμβουλος ἀλλὰ και πιστὴ φίλη μου γράφει Ριχάρδος ὁ Λεοντόκαρδος, «διότι δτε πρὸ δύο ἐβδομάδων ἤμην ἀσθενὴς ἐκ γαστριῆς και ρευματισμῶν, ἐν τῇ ἀναρρώσει μου οὐδένα συντροφον παρήγορον εἶχον ἢ σὲ και μόνην, ἀγαπητῆ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ.» Ὁ ἰσπέρ-

χον στιγμὰι εις τὸν βίον κατὰ τὰς ὁποίας εἶνε κανεὶς πολὺ εὐτυχής· δι' ἐμὰ αἱ γλυκύτεραι στιγμὰι εἶνε ὅταν με διαβεβαίουν ὅτι φαίνομαι ὀφελίμος, ὅτι ἐκπληρῶ ἴσως πρέπει τὸν προορισμόν μου.

Καρδιά, Ἄνα Τελαμώνιος, ἕως οὗ τελειώσουν αἱ ἐξετάσεις σου εὐχομαι πλήρη ἐπιτυχίαν· αἱ ἐξετάσεις εἶνε εἶδος ἀγῶνος· μοῦ ἀρέσουν δὲ ἐπίσης αἱ νικηταὶ και τῶν μαχῶν και τῶν σχολείων.

Πάντοτε, πάντοτε τὴν ἀγαπῶ τὴν ἱεράν μας Πατρίδα και εις τὰς στιγμὰς τῆς εὐτυχίας της και εις τὰς στιγμὰς τῆς δυστυχίας της, φίλιτέ μου Θεσσαλιώδη, φίλησε ἐκ μέρους μου εις τὰς δύο παρεῖας τὸν μικρὸν μου φίλον Λεωνίδα τὸν Σπαρτιάτην.

Τώρα διώρησσε τὸ ὄρος σου, Παναγιώτη Ἰπποκράτους, και εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη! ἔτσι δὲ! γράφε ἀνθρωπινὰ και ὄχι σχολαστικὰ. Σοῦ εὐχομαι ἐπιτυχίαν εις τὰς ἐξετάσεις σου και καλὰς διακοπὰς.

Ἢ ἐπιστολή σου δὲν μου ἐφάνη μικρὰ, Ὀκτώπου Ἀχιλλεῖδ (ὄρατον ψευδώνυμόν). «Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ ἐν ἄλλ' ἐν τῷ εὐ τὸ πολὺ» ἔλεγον ὁ πρόγονός μου ἡ πολυλογία δὲν εἶνε πλεονέκτημα, ὥστε οὕτε πολὺ ὀλίγα, οὕτε πολὺ πολλὰ νὰ μου γράφῃς.

Ὅσον ἐκτιμῶ τὴν εὐκλειψίδόν σου, Καταλαβαρδέρηκα, μετ' ἧς μου ὁμολογεῖς ὅτι ὁ Σχολάρχης σου σὲ ἐτιμώρησε με ἄλλους δι' ἐν σφάλμα τὸ ὀποιον ἔπραξες, τόσο λυπούμαι διατί νὰ το πρῆξῃ αὐτὸ τὸ σφάλμα. Δὲν ἤτο προτιμότερον νὰ μου ἀναγγέλλῃς ὅτι ἐπληθῆς και ὄχι ὅτι ἐτιμώρηθης;

Ὅχι, δὲν εἶνε διόλου ἀνόητος ἡ ἐπιστολή σου, Ἀρθος τῶν Λεωμώνων, εἶνε τοῦναντίον πλήρης αἰσθημάτων και φιλοκαρίας. Αἱ γρημαὶ τὰς ὁποίας μοι ἔγραψες σε τιμοῦν και σοὶ ἐκφράζω τοὺς ἐπαίνους μου. Εἶμαι εὐχαριστημένη ὅτι σε ἔχω φίλην. Ὅταν μία καρδιά εἶνε τόσο πολὺ γομάτη ἀπὸ Ἑλλάδα, εἶνε εὐγενὴς καρδιά.

Ἐρωτήσεις, πληροφορίες, ἀσπασιμοί, προσήσεις. Ἢ Χρυσοπέδιλος Ἦρω ἀσπάζεται τὴν Φλωρεντίαν Ἀρσέρην, τὴν Σανθούλαν και τὴν Μικρὰν Καρδίαν, ἢ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ἀληθὲς ἔνομα. Ριχάρδος ὁ Λεοντόκαρδος πέμπει τοὺς ἀσπασμούς του εις τὴν Βασιλίδα τῆς Ἐρήμου, τὴν Μικροβίαν Τραλαλά και τὸν Σένιον Δία ἐν παρακαλῶ νὰ τῷ φανερώσῃ τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ ἰνδρακτότου. Ὁ Πρίγκιψ Ζιζιλάχ προσφέρει τὰς προσήσεις του εις τὴν Ἀθηνάϊδα, τὴν Φιλέσσημον Τρυγῶνα, και τὸν Ἄρην. Ὁ Τροπαιοῦχος τοῦ Μεσολογγίου ἀσπάζεται τὸ Τρόπαιον τοῦ Μιλτιάδου και τὸν Ἀλάντα τὸν

Τελαμωνίων, ὧν ζητεῖ νὰ μᾶθη τὸ ἀληθές θῆμα.— Ἡ Ποιτιάς Ἄδρα μοι ἀναθέτει νὰ διαβιβάσω τοὺς ἀσπασιμούς της εἰς τὴν Ἀπτερον Νίκην, εἰς τὴν Κόρην τῆς Ρούμελης καὶ εἰς τὸν Μέγαν Ναπολέοντα Βοναπάρτην.— Ὁ Ἦρωκ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ἀσπάζεται τὸν Ἐνδοξον Περικλήν, τὸν Βράχον τῶν Γλιάρων καὶ τὴν Σανθούλαν, ὧν ἐπιθυμεῖ νὰ μᾶθη τὸ ἀληθές θῆμα.— Ὁ Ἐδέλικς Ἕλλην κίπτει τοὺς ἀσπασμούς του εἰς τὸ πῆξ μου το γὰ σου το πῶ καὶ τὸ ἀποκαλύπτει τὸ θῆμά του τὸ ὅποιον εἶνε: Κυριακὸς Γ. Μπουκλάκας.— Ὁ Παναγιώτης Ἱπποκράτους ἀσπάζεται τὸν Θεοδοσίαν Θεοδοσιάδην καὶ τὴν Βυσσινοῦν Παπαροῦραν.— Ὁ Ἀκόντιος Ἀχιλλεύς ἀσπάζεται τὸν Παροῦργον Ὀδυσσεῖα καὶ τὸν Παναγιώτην Ἱπποκράτους.— Ὁ Καταλαβαρόδικος προσφέρει τὰς προσήσεις του εἰς τὴν δεσποινίδα Σανθοῦλαν

καὶ τοὺς ἀσπασμούς του εἰς τὸ Κατέβα νὰ γᾶμε.— Τὸ Ἄθος τῶν Λειμῶνων ἀσπάζεται τὴν Δοδώτην, τὴν Σπαρτιάτιδα Ἀργελεωνίδα καὶ τὸ Ναὶ καὶ Ὀχι.— Ἡ Κοσμοφύβητος Ἑλλὰς ἀσπάζεται τὴν Εἰκοστὴν Πέμπτην Μαρίνου.— Ἡ Ἀθηναίς δὲν θέλει νὰ εἰπῇ τὸ θῆμά της εἰς τὸν Πρίγκηπα Ζιλλάχ, τὸν ὅποιον γνωρίζει, λέγει: εὐχαριστεῖ δὲ τὸν Ἄρην διὰ τοὺς ἀσπασμούς του.— Ἡ Ἀμαρτυρία με παρακαλεῖ νὰ εἶπω εἰς τὴν Ἀνατόλλουσαν Σελήην διὰ τὰ ἀρχικά γράμματα τοῦ ἑνοματός της εἶνε Αἴρ. Ἄλ. Κ. Στέλλει δὲ ἓνα κινεζικὸν ἀσπασμὸν εἰς τὸ Κατέβα νὰ γᾶμε καὶ τὰς προσήσεις της εἰς τὸ Ζιζάνιον.

Εἰς τὰς ληρθείσας μετὰ τὴν 20^η Μαΐου ἐπιστολὰς θὰ ἀπαντήσῃ ἡ ΔΙΑΠΑΛΕΙΣ μὲ τὸ προσεχές φύλλον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

92. Σταυρός: Μὲ τὰ γράμματα ΡΥΖΑΣΕ σχηματίσων σταυροειδῶς τὸ θῆμα μῆδς θαῖς καὶ ἑνὸς θεοῦ, μὲ κοινὸν γράμμα τὸ δεύτερον.

Ἐστὴν ἄπὸ τοῦ Ἀλάντος τοῦ Τελαμωνίου

93. Συλλαβόγριφος.

Πρόθεσις εἶν' τὸ πρῶτόν μου, μόνη δὲ δεύτερόν μου· Σεοὺς πάσχοντας ἐπάναγκας εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστὴν ἄπὸ τοῦ Ἰωάννου Νικηταροῦ.

94. Αεξίγριφος.

Ὅταν μπαίνεις σὲ βαρκούλα μὲ πανάκια ἀνοιγμένα, Ἡ σὺν εἶσαι κουρασμένος κ'εἶ κοντὰ ἄσὸ ἀπραγιάλι, Σὲ εὐφραίνω, σὲ δροσιζώ. Ἄλλ' ἀλλοίμονον σ' ἐμένα! Ἄν κεράλι μου προσθήσῃ, κακὸν ζῶον θὰ προβάλλῃ.

Ἐστὴν ἄπὸ τοῦ Μέλανος Ἄετοῦ.

95. Αεξίγριφος.

Δὲν πιάνομαι. Τὸ δεύτερον ψηφίον ἂν ἀφίσω, Θὰ πῶ τὸ ἴδιον κ' ἀπὸ μπρῶς, τὸ ἴδιον κ' ἀπὸ πίσω

Ἐστὴν ἄπὸ Θεοδοσίου Θεοδοσιάδου.

96. Αεξίγριφος.

Ὅς εἶμαι, ἕλ' οἱ βασιλεῖς Μ' ἀπλώνουνε τὴν πλάτη Ἄνευ λαίμου καὶ κεφαλῆς Βαστάζω τὸν χωριάτη.

Ἐστὴν ἄπὸ τῆς Μικρούλας Τραλαλά.

97. Αεξίγριφος.

Ζῶον μ' ἐπλάσεν ἡ φύσις, χροσίμον εἰς σέ, ἀκμαίον. Ἄν μὲ ἀποκεφαλίσῃ, ρίπτομαι εἰς τὸ Αἶγαίον.

Ἐστὴν ἄπὸ τοῦ Νουράκιου.

98. Πρόβλημα. Πόῳς εἶνε ὁ ἀριθμὸς ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ ὅποιου ἂν ἀραιώσωμεν τὸν ἀριθμὸν 25 καὶ τὸ ὑπόλοιπον διαίρεσωμεν διὰ τοῦ 4 εὐρίσκωμεν πηλίκον 15;

Ἐστὴν ἄπὸ Ἰωάννου Α. Πετρίδου.

99. Γρίφος. εἰ εἰ εἰ εἰ σσσυ εἰ εἰ

Ἐστὴν ἄπὸ Ν. Ροδοκάντζη.

100. Ἀκουστικὸς. Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων ὀκτώ λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ θῆμα ἀρχαίου συγγραφέως.

1. Ὄπα τῶν Ἑλλήνων. 2. Ἄθος. 3. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 4. Λειτουργὸς τῆς πολιτείας. 5. Ὄρος τῆς εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας. 6. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 7. Ποσὸν. 8. Πιτηνόν.

Ἐστὴν ἄπὸ τοῦ Ρήγα Φεραίου.

ΛΥΣΕΙΣ

76. Λαμίτ, (Λ, Μ, Α). — 77. Γύφος, Γύφ. — 78. Πῖον, Ἰον. — 79. — Σησῖς, ἱσῖς. — 80. Κύρος, Σκύρος. — 81. Τάλας, ἕλας. — 82. Ἄθος, ὄθως. — 83. Τὸ γράμμα Ρ. — 84. Αὔλος, αὐλή. — 85. Ἄρτος, Ἄρτα. — 86. Μίσος, μίσος. — 87. Τὸ πρῶτον μέρος εἶνε ὁ ἀριθμὸς 9+3=12, τὸ δεύτερον 15-3=12, τὸ τρίτον 4X3=12 καὶ τὸ τέτατον 36:3=12. — 88. Διότι δὲν ἀπέθανε. — 89. Ἡ Αἴμα, πρωτεύουσα τῆς Περούβιας — 90. Ἡεραστός (1. Ἡρακλῆς, 2. Φάρακος, 3 Ἀναίτις, 4. Ἰσραὶλ, 5. Σπάρτη, 6. Τουρκιστάν, 7. Οὐρά, 8. Σῦκον). — 91. Ἰπποπόταμος (1. Ἰσις, 2. Πάνθηρ, 3. Παρνασσός, 4. Ὀλύα, 5. Ποῦς, 6. Ὀμηρος, 7. Τάμεσις, 8. Ἀθηνᾶ, 9. Μύρμηξ, 10. Ὀκτώβριος, 11. Σάμος).

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Ἀγράμπελη, 11. Ἄτας ὁ Τελαμωνίος, 13. Ἀθῆριος Οὐράνης, 8. Νικύλαος Ἀλεξανδρόπουλος, 10. Ἄθος τῶν Λειμῶνων, 14. Ἀραπάκος, 15. Ἀρχάγγελος Γαβριήλ, 7. Ἀναστάσιος Π. Ἀφεντάκης, 10. Ἰωάννης Βασιλειάδης, 10. Βρεγμένη Γάτα, 15. Κωνσταντῖνος Γαυριαλάκης, 2. Γλαυκόχρους Σημιαίς, 4. Γραία Ἀρῦς, 10. Μιχαήλ Γραμματικόπουλος, 10. Εὐφροσύνη Δαούλη, 12. Διοβολάνθρωπος, 15. Αἰκάιος Ἄριστιδης, 1. Ἑλληνικὴ Σημιαίς, 14. Ἐνδοξος Μαραθῶν, 8. Ἐνδοξος Περικλῆς, 6. Εὐέλκις Ἕλλην, 15. Ζεὺς ὁ Νερεληγερέτης, 8. Ζηλιάρης, 12. Ζήνων ὁ Κυνεὺς, 7. Ζιζάνιον, 14. Ζωηρὰ Φλόε, 12. Ἦρωκς τῆς Καλαμπάκας, 13. Ἦρωκς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, 5. Θεοδοσίος Θεοδοσιάδης, 5. Καταλαβαρόδικος, 13. Κατέβα νὰ γᾶμε, 14. Κοσμοφύβητος Ἑλλάς, 6. Λαγὸς μὲ Πετραχῆλι, 11. Λαδωμένος Ποντικός, 13. Λευκὸς Μαργாரίτης, 5. Δημήτριος, 5. Μάτιμος, 7. Μάχη τοῦ Μαραθῶνος, 8. Μίλας Ἄετός, 12. Μικρὸς Ἐθελοντής, 4. Μικρὸς Ναυαρχος, 2. Μικρούλας Τραλαλά, 15. Ναυαρχος Κουρμπέ, 6. Θεόδωρος Νικολαΐδης, 5. Ἀρμόδιος Πεταλάς, 8. Γεώργιος Πηγάκης, 1. Ποντιάς Ἄδρα, 13. Πουλλί χωρίς φτερά, 12. Πρίγκηψ Ζιλλάχ, 14. Πιχάρδος ὁ Ἀσωντικάρδος, 2. Τρόπαιον τοῦ Μιλτιάδου, 5. Τροπαιοῦχος τοῦ Μεσολογγίου, 8. Τάτσα Γελαστή, 13. Φιλιππος Τρυγῶν, 12. Ἰωάννης Χρυσοχοδής, 11. Ἀκόντιος Ἀχιλλεύς, 3.